A MORNING WALK WITH DR. SPOONER

K. Yaseen Ashraf, I B. A. (Eng.)

Not long before, I had a "morning walk" accompanied by Dr. Spooner — once the warden of New College, who is immortalised by the 'ism' named after him. It was rather a "romantic association" like what John Keats had with the gay nightingale.

Winter's snowfall had not completely disappeared in the bright sun. All was jovial around. Doctor Spooner seemed pleased to see me. But I was suddenly showed by his bolt-from-the-blue like words.

"Ha! Sad to see you on this gladeless Monday Sorrow!!"

It was after one or two moments that I remembered the mischievous tongue of his. It was a Sunday morning, and I guessed he had "entrused" his tongue to say, "Glad to see you on this shadeless Sunday morrow."

I think I had stared at him for a while, not being able to detect the core of his initial statement, for he said, "Aye! please do not share at me so; it's nothing to give you a stock!"

— He meant I was not to stare at him so, and that it was nothing to give me a shock. "But." he went on, "it's one of the stung lips that I'm a permanent patient of."

No one could see his lips stung at that time, but anyone who knows his name should know he was a patient of "tongue-slips."

Though too late, I did not forget to play my part of greeting, "Good-morning, Sir." He then, proposed: "a dance in the glue-filled earth will be pleasant." My mouth was about to express my inability to dance, when suddenly my brain "caught" it. I consented to have a stroll and a "glance in the dew-filled earth," with him.

He got dressed, and we were on our way. "Sir," I asked him, "I guess you're still at New College."

"Yes, you are right. I'm still the head of queue knowledge."

I held my tongue which bounded out to say that it was this "knowledge" that we were lacking in India, and that we would give much for the head that is the centre of this knowledge.

We had reached a hillock when he muttered: "See, what a hideous bill." First I thought he was meaning the hotel bills and it was not until I had said, "Oh! indeed these hotel-keepers are rogues," that I understood he meant "beauteous hill."

"They? — "he said, and pointing to the little holes of reptiles, remarked, "Well, they serve the poisons of these dish-elves." I just nodded affirmatively, realizing that he had in his mind, "they deserve poisons of those shelves" or caves as a penalty.

The scene was enchanting; the beautiful nature seemed apparelled in a golden garb of the sun. The dew drops upon the green grass leaves twinkled just like the eloquent sweet-drops of an Indian peasant. Nature was whispering excitedly unlike the dumb melancholy of an Indian Cottage.

"It isn't much of a daring boy, you see," the Doctor spoke. It was not a remark about me as I first feared. The "daring boy" stood for a "boring day."

I vaguely remember that a cart had passed by us when he said, "How do you like this cart of our pantry?"

"Very fine," I replied, for the cart *was* really so. But the word "pantry" struk me a little and I felt he had asked about that "part

of the Country." Yet the reply was to be the same — so it did not matter much.

Then taking up my turn, I asked his opinion of India. "Ha" he sighed, "the land is pawed to befit its pleasants, but the people do not befit the land." He was, of course, right — for our ancestors had "ploughed" our motherland to befit us, but we do not befit the land. "And you see, your land is an age of strong actions. You kiss your duties but match your rights; you have mounts to eat but no hats to feed."

To "translate" it, ours is a stage of wrong actions; we miss our duties but catch our rights; we have mouths to eat but no hands to feed.

"The other day," he continued, launching on a fresh subject, "when I was carrying my two horses, to my surprise I found my mat hissing. At last I was mocked to sheet it kitting quiet upon my shed."

— that was an incident that happened while he was "hurring to his courses" (he called his tutorial centre "The Courses"). He found his hat missing. Eventually he was "shocked tomeet it sitting quiet upon my head."

"And another day I had to shell myself for it was not a wood gun and could not bury even ten cooks at a time" — It was a case of selling his shelf as it could not carry even ten books and was not a good one.

"And yet another; when I was briding my icicle, I rode over a deaf rogue. It was bang upon my chalk tracing me; I just stopped and turned, but it just voted its tray." — This was of a "rough dog" that he rode over while riding his bike, and which was on his track, chasing him. The dog, upon his halting, just trotted on its way.

It was then time to return. I was about to propose it, but he himself suggested, of course in his own way.

"Now I think we'd better hit on Rome – eh?"

We were not half-way back when a boy came kicking the sand and raising dust.

"Hey, you sad lily there" (He shouted a little amusingly, "don't go about moving thread against strangers like that. They'll knock your hall-bed off its place, or you will get a chap on your sleek."

Poor boy! — that "silly lad" just blinked at him.

I translated, "He warns you against throwing mud against strangers, or they'll either knock your ball-head off your neck or give a slap on your check."

"Xcuse me, Sir," the lad apologized.

"Never mind, boy, but these mad banners should be picked in the bread — Aye, now, would you like a hiccup to your cows?"

Now it was at me that the boy blinked.

"He only means to prick your bad manners in the bud and suggests to give you a kick upto your house."

"You may go, chap!" The boy escaped with a formal "thank-you." We walked a little more until we reached a little restaurant. We were both exhausted. He said, "Let us have an idlish fight."

— God!! a fight in the blazing sun! And that too when we were fully tired! I had no time to suspect any symptom of lunacy in his words before I "got" it. For "an idlish fight," he meant "a fine light dish."

"— for", he was going on, "I feel tired, and — oh! such a running sage."

The running sage "was the ragging sun."

So we got into the hotlel. "I'll be late to get for, I heart."

"But to day is sunday," I replied, "and what if we get home late?"

"Though to day is a folly-day, I hear we'll get home at midday and I've not the brightest slavery to face such sun."

We got out and walked a few yards, when he said, "The shrine is but too much. I can heal the feet even under the umbrella." He

meant the sun was too much bright and he could feel the heat even under the umbrella.

I could not hold my laughter. I burst out instantly.

"What now? I cannot miss out ache . . ?"

— He "cannot make out this." Nor can you, Reader, for you did not see him then. He had mistaken his umbrella for his walking stick, which he was holding as the former. I told him the fun.

"Oh! that was why the fun seemed so serious —" at last he had discovered why the "sun seemed so furious!!"

"That's all right," he said when we got back to his residence. At the gate was his dog. He said, pointing to it, "See my Beetle-lurker; he heaps my cows."

— The "little barker keeps his house."

I was loath to miss the fun of his company. But I had to. When I bade him farewell, he uttered "Good-bye; and May God drop His blessings upon you — and welfare"

I am still at a loss to know clearly what he meant by his last word. Perhaps he might have wished me God's "dropping of welfare," or more possibly, his "stung lips" might have altered his "farewel" into "welfare." — I cannot say for certain which he said or which he meant.

An Inter-disciplinary Seminar on American Civilisation at Y. M. C. A., Calicut

A Seminar on Indiscipline among the Students at Y. M. C. A., Alwaye

An Inter-disciplinary Seminar on American Civilisation was held at Y. M. C. A Calicut on 7th, 8th, 9th 10th, August 1968. The informal but intense discussion on Amercian Federal system, stable elements in American Society, the spirit of American literature, the U. S. in the south east Asia and U. S. Economic relation with developing countries was designed to approach American Civilisation through several academic disciplines and thus provided the opportunity to view the contemporary United States from varying perspectives. A team consisting of nine members represented the college and took active interest in the discussion and deliberation of the Seminar. Under the auspices of the Seminar Dr. Ahamed Thomas James Mathews visited the college on 8th August 1968 and delivered a speech on Religion in America. The Seminar engendered a truly valuable exchange of ideas and advanced the cause of mutual understanding between India and the United States.

A Seminar on Indiscipline among the students was held at Y. M. C. A., Alwaye on 18th January 1969. It gave impetus to group discussion on subjects like Society and Student unrest, Politicial parties and student unrest and student problems A team consi-ting of three members represented the college and actively participated in the Seminar, reading papers and presenting reports. Justice Krishna Iyyar, Dr. Pylee, and Shri M K. Abdul Hameed (Vice Chairman, Planning Board) gave directions and guidance for the sucessful functioning of the Seminar.

P. Mammu,

Faculty Observer.

ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം കേരളത്തിൽ

സി. എച്ച്. അബ്ദുള്ള, വടക്കമ്പാട്, I P. D. C.

കേരളീയരെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭീകര പ്രശ്നങ്ങളിലൊന്നാണ് ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം. അനുദിനം നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം വഷളായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം കേരളത്തിൽ തീരെ ഇല്ലെന്നാണ് ചില ഉന്നതനേതാക്കളുടെപോലും പക്ഷം. എന്നാൽ അവർ നഗ്നമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ നേരെ സൗകര്യപൂർവ്വം കണ്ണടയ്ക്കുകയാണ്.

ലോകത്തിലെ ഏററവും വലിയ ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രമായ ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നവുമായി വീർപ്പുമുട്ടിക്കഴിയുകയാണ്. വിശപ്പടക്കാൻ ഒന്നുമില്ല എന്ന പല്ലവി എങ്ങും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പട്ടിണിയും പകർച്ചവ്യാധിയും ഇന്ന് ഇന്ത്യയിലപൂർവ്വമല്ല. നൂററാണ്ടുകളായി നിലനിന്ന അടിമത്തത്തിന്റെ കരുത്തുററ ശൃംഖലകൾ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ് ഭാരതം സ്വതന്ത്രമായി. പക്ഷെ—ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം തുടങ്ങിയ നിരവധി പ്രശ്നങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിന് തലകുനിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളിൽ സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കാൻ കഴിയാതെ ഭാരതം ഇന്നും കിട്ടുകിടാ വിറച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 'മഴ പെയ്തുകഴിഞ്ഞാലും മണിക്കൂറുകളോളം മരം പെയ്തു'കൊണ്ടേയിരിക്കുമെന്നമട്ടിൽ, ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇന്ത്യ വിട്ടുപോയെങ്കിലും ബ്രിട്ടീഷുഭരണത്തിന്റെ മാറെറാലികൾ ചക്രവാളങ്ങളിൽതട്ടി ഇന്നും പ്രതിധ്വനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

1947 ഓഗസ്റ്റ് 14-ാംനു- അർദ്ധരാത്രി ഡൽഹിയിലെ ചെങ്കോട്ടയിൽ ത്രിവർണ്ണപതാക പാറിക്കളിച്ചപ്പോഴും, കരിമരുന്നുപ്രയോഗങ്ങളാലും, തോരണങ്ങളാലും സ്വാതന്ത്ര്യപ്പിറവികൊണ്ടാടിയപ്പോഴും ഭീകരങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങൾ പലതും ഇന്ത്യയിലവശേഷിച്ചിരുന്നു. രക്തവും മജ്ജയും കവർന്നെടുക്കപ്പെട്ട് എല്ലും തോലുമായി ശോഷിച്ച ഒരു രാഷ്ട്രമാണ് നൂററാണ്ടുകളായി സഹിച്ച യാതനകളുടെയും വേദനകളുടെയും ഫലമായി നമുക്ക് കരഗതമായത്. ഭാരതം വെറുമൊരു മുത്തുച്ചിപ്പിയായി മാറിയിരുന്നു. വ്യവസായം, കൃഷി തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ പതിയേണ്ടിയിരുന്നു. ഭാരതത്തിൽ എഴുപത്തഞ്ചു ശതമാനം പൗരന്മാരും കൃഷകരാണെന്നതിനാലും വ്യവസായവികസനത്തിനുവേണ്ട പല അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങളും കൃഷിയിൽനിന്നാണ് കിട്ടുന്നതെന്നതിനാലും ഇന്ത്യാഗവണ്മെൻറിന്റെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ കൃഷിവികസനത്തിലാണ് പതിഞ്ഞത്.

സ്വതന്ത്രഭാരതത്തെ കാർഷികമായും വ്യാവസായികമായും ഉയർത്തി മഹത്തായ ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻവേണ്ടി രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയനുസരിച്ച് 1951-ൽ ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി രൂപംപൂണ്ടു. ഈ പദ്ധതിയിൽ കൃഷിക്ക് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചു. കാർഷികവികസനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഗവണ്മെൻറ് ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിയതിനാലാണ് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തത്. കൃഷിവികസനാർത്ഥം വമ്പിച്ച തുകകൾ മുടക്കി നദീതടപദ്ധതികളും മററും സ്ഥാപിച്ചു. നാട്ടിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും കൃഷിവികസനബ്ലോക്കുകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും കൃഷകരെ നവീന കൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. കാർഷികവായ്പകൾ വമ്പിച്ചതോതിൽ അനുവദിക്കുകയും പുതിയതരം വിത്തുകളും വളങ്ങളും കടമായി കൃഷകന്ന് നല്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്രാമങ്ങൾതോറും, കൃഷകരെ ബോധവാനാക്കിത്തീർക്കാൻവേണ്ടി ഗ്രാമസേവകന്മാരെ നിയമിച്ചു. ഇങ്ങിനെ, നവീനകൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളിലൂടെ കാർഷികരംഗത്ത് വിപ്ലവാത്മകങ്ങളായ മാററങ്ങൾ വരുത്തിത്തീർക്കാൻ ഗവണ്മെൻറ് അക്ഷീണം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം ഇന്നും ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമായി ജനമദ്ധ്യത്തിൽ ഉയർന്നുവിലസുന്നു.

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിക്ക് രൂപം കൊടുക്കുമ്പോൾ ഗവണ്മെൻറ് കണക്കുകൂട്ടി, മൂന്നാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിയാവുമ്പോഴേക്കു ഭക്ഷ്യകാ

ത്തിൽ സ്വയം പര്യാപ്തത നേടാൻ കഴിയുമെന്നു്. എന്നാൽ ഗവൺമെൻറിൻെറ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ മുഴുവൻ തെററിച്ചുകൊണ്ടു് ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം ഇന്നും ഒരു മാറാവ്യാധിയായി അവശേഷിക്കുന്നു. ജീർണ്ണോദ്ധാരണം കാത്തു് കഴിയുന്ന വഴിയമ്പലം പോലെ.

ഈ മാറാവ്യാധിക്കു് കാരണമെന്തു്?

കൃഷിവികസനാർത്ഥം നാടിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ ആയി നിർമ്മിക്കാനുദ്ദേശിച്ചിരുന്ന നദീതടപദ്ധതികൾക്കു് പലതിനും സാമ്പത്തികമായ ഞെരുക്കങ്ങളാൽ കാലതാമസം നേരിട്ടു. 'കുറുക്കൻെറ പക്കൽ കോഴിയെ വളർത്താൻ' കൊടുത്ത പ്രതീതിയാണു് കൃഷിവികസന ബ്ലോക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കിയതു്. നവീനകൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ അജ്ഞരായിരുന്ന കർഷകർ കൂട്ടുകൃഷി സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കാനോ ആധുനിക കൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാനോ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. പഴമയുടെ മൂടുപടം തട്ടിനീക്കാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വളരെയൊന്നും ശ്രമിച്ചതുമില്ല. അനുദിനമെന്നോണം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജനസംഖ്യാപ്രശ്നവും ജനങ്ങളിൽ വളർന്നുവരുന്ന അലസതാമനോഭാവവും നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നത്തിനു് മകുടം ചാർത്തി. കാർഷികകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു് ''അൺഡിഗ്നിഫൈഡ്'' ആയ പ്രവൃത്തിയായി ചെറുപ്പക്കാർ കരുതുന്നു. കർഷകനു് യാതൊരുവിധ പ്രോത്സാഹനങ്ങളും ജനമദ്ധ്യത്തിൽനിന്നു് കിട്ടുന്നുമില്ല. അഴിമതിക്കാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പലപ്പോഴും കർഷകനെ മനംമടുപ്പിക്കുന്നു. തോതിൽക്കവിഞ്ഞു് ലെവി ഈടാക്കുന്നതിനാലും സ്വന്തമായി കൃഷിഭൂമിയില്ലാത്തതിനാൽ ജന്മിമാരെ ഭയപ്പെടേണ്ടിവരുന്നതിനാലും കൃഷിക്കാരനു് കാർഷികവൃത്തികളിൽ ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞുപോകുന്നു.

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയെ അപേക്ഷിച്ചു് മൂന്നാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതി ആവുമ്പോഴേക്കും ജനസംഖ്യ നാല്പതു് ശതമാനത്തോളം വർദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ അതിനനുസരിച്ചു് കൃഷി വികസിച്ചതുമില്ല. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതി ആരംഭിക്കുമ്പോൾ 7 ലക്ഷം ടൺ ഭക്ഷ്യധാന്യം ഇറക്കുമതി ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു് മൂന്നാം പദ്ധതി ആവുമ്പോഴേക്കു് 9 ഇരട്ടിയോളം വർദ്ധിച്ചു. ജനങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അലസതയുടെ വർദ്ധനവാണിതു് കുറിക്കുന്നതു്. ഇന്ത്യയുടെ നെല്ലറകളായിരുന്ന ബീഹാറിലും ഒറീസയിലും മററും അപ്രതീക്ഷിതമായി ഉണ്ടായ വരൾച്ചയും ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കവും നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നത്തെ ബാധിക്കാതിരുന്നില്ല.

സ്വയം അദ്ധ്വാനിക്കാതെ അന്യരുടെ അദ്ധ്വാനഫലം ചൂഷണം ചെയ്യാനുള്ള വാസനയാണു് ഇന്നു് സർവ്വത്ര പ്രകടമാകുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ ജനങ്ങളിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന അലസതയും, ആധുനിക കൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ കർഷകൻെറ അജ്ഞതയും, തുണ്ടംതുണ്ടമായി കിടക്കുന്ന കൃഷിഭൂമികളും, ജന്മികുടിയാൻ സമ്പ്രദായങ്ങളും എല്ലാംതന്നെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നത്തിനു് മകുടം ചാർത്തുന്ന വസ്തുതകളാണു്.

നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം എങ്ങിനെ പരിഹരിക്കാം?

കർഷകനും മററുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പോലെ സമൂഹത്തിൽ സ്തുത്യർഹമായ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നും കർഷകൻ രാജ്യത്തിൻെറ നട്ടെല്ലാണെന്നും കർഷകൻ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. കർഷകനെ നാനാതുറകളിലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ആധുനിക കൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളിലേക്കു് കർഷകരെ ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ഇന്നത്തെ ജനതയിൽ സ്വാർത്ഥത കൂടപ്പിറപ്പാണു്. ചതിയും കൈക്കൂലിയും കാപട്യവും എങ്ങും മുഴച്ചു നില്ക്കുന്നു. ഇത്തരം ദുഷ്പ്രവണതകൾ തൂത്തെറിഞ്ഞു് സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ കൃഷി നടത്തുകയും കൂട്ടുകൃഷി സമ്പ്രദായം നടപ്പിലാക്കുകയും, തുണ്ടം തുണ്ടമായിക്കിടക്കുന്ന കൃഷിഭൂമികൾ ഏകീകരിച്ചു് ആധുനിക കൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ജനപ്പെരുപ്പമാണു് ഇന്നു് ഭക്ഷ്യപ്രശ്നത്തിന്നു് മുഖ്യകാരണം. ഒന്നാം പദ്ധതിയെ അപേക്ഷിച്ചു് മൂന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി ആവുമ്പോഴേക്കു് ഭക്ഷ്യോല്പാദനത്തിൽ ഗണ്യമായ വർദ്ധനവുണ്ടായി. എന്നാൽ അനുദിനം പെരുകുന്ന ജനസംഖ്യ ഈ വർദ്ധനവിനെ നിഷ്പ്രഭമാക്കി. കുടുംബാസൂത്രണ പരിപാടികളിലൂടെയും മററും ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ജനപ്പെരുപ്പത്തെ തടയുകയും തരിശു ഭൂമികൾ കൃഷിക്കുപയുക്തങ്ങളാക്കി, തുണ്ടം തുണ്ടമായ കൃഷിഭൂമികൾ ഏകീകരിച്ചു് ആധുനിക കൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളിലൂടെ കൂട്ടുകൃഷി സമ്പ്രദായം നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്താൽ നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം ഒരളവോളമെങ്കിലും പരിഹരിക്കപ്പെടുകയില്ലേ?

DR. MISS HELEN KELLER

A. P. Yusuf, II B. Com.

Ralph Barton Perry states in his introduction about Helen Keller: "It is true that Helen Kellar is 'handicapped' — as, indeed, who is not? But that which distinguishes her is not her handicap but the extent to which she has overcome it, and even profited by it. She calls for sympathy and understanding, but not for pity. No one can know her or hear her without feeling, admiration and gratitude".

Fate made Helen deaf and blind. But She defeated the unconqerable fate by finding in that darkness light and in that deaf stage sound. She gave expressions to her inner experiences.

She was the author of some 20 books, besides a lot of articles in many journals. She conducted world tour five limes, in order to meet important personalities to discuss the educational and professional problems with them. She delivered learned speeches wherever she went.

Could a women who was deaf and blind do all these things? You may ask. No wonder, my dear reader. You may have to come still closer to her life to understand her.

Helen Keller was born in 1880, in Tuscumbia of Northern Alabama. When she was 18 months old she became seriously ill which snatched away from her the power of seeing and hearing. Helen recalls her childhood in her autography — " I was like a wild animal."

But this deficiency was never a cross bar against her successful steps in life. Her father was a rich man who was a captain in the Confederate Army. He was in need of a tutor to teach his young daughter. It was a great luck that she got Miss Anne Sullivan as her tutor. It was, Sullivan who made Helen's life so much bright. She was very sympathetic and kind towards Helen. Helen points out this: "I cannot explain the peculiar sympathy Miss. Sullivan had with my pleasures and desires."

Mark Twain, the famous humourist and writer exclaimed that she was one among the two wonders of the ninteenth century, the other being Napolean.

Helen learned geography with the help of her teacher by sitting near the river bank. She used to draw the pictures of mountains, rivers, trees and deep seas. The manual alphabet contributed to her knowledge in almost all subjects. Miss Helen's reading of the manual alphabet by her sense of touch seems to cause some perplexity. Even people who knew her fairly well have written in the magazines about Miss Sullivan's "mysterious telegraphic communication" with her pupil.

It was the sense of touch that provided her much knowledge. She was in the garden to study about flowers and fruits and in the zoo to study about animals.

Her memory of people was remarkable. She remembered the grasp of fingers she had held before. She acquired directly much of her knowledge. While she was out she would be stopped suddenly by some odour. She would reach the source of the odour and would remember it even after the walk was over.

As every blind and deaf person does, Miss Helen depended on the sense of smell to a great extent. She would be correct to say what neighbour's house she was passing.

Miss Helen Keller's letter's were consid-

ered to be one of the best collections in literature. It was her hobby to correspond with others. In one of her letters to John Green leaf she wrote "It is very pleasant to live here in our beautiful world. I cannot see the lovely things with my eyes, but my mind can see them all and so I am joyful all the day long." The people with whom she kept up correspondance included Dr. Edward Everest, Dr. Oliver Wendell, Rev. Philip Brooks, and Mrs. William Shaw.

At the age of 20 she acquired enough knowledge to be a university student. She took her B. A. degree with Honours from Radicliff College.

She did not see with her eyes but through the inner faculty to serve which we are given eyes. She who inspired lakhs of people through her eventful life and who stood for human sympathy and courtesy passed away in the year, 1968 leaving a golden spot in the history of the world. She will be remembered for ever.

INDIA AND THE ATOM BOMB

C. K. Anandan, II M. A. (English)

Should India make atom bombs? This question has been debated and discussed ad nauseum in the various parts of India. Philosophers, scientists and politicians have given out their views, analysing the pros and cons of this issue. Many people consider the atom bomb a valuable source of prestige, a symbol and a booster. More sensible and peace-loving people have exposed the fallacy involved in this argument. They judge the manufacture of a nuclear bomb as 'an expensive suicide and an expensive funeral'.

It is indisputable that India CAN make atom bombs. But India will have to sacrifice a lot and forget great things. A nation having decided to go nuclear will first and foremost be confronted with immense technical problems. First problem will be to procure fissile material; that can be an isotope of the artificial element plutoium. The quantity required is fairly large since one to three tonnes of uranium ore are needed to provide one kilogram of militry grade plutonium. There should be a well equipped laboratory and scientific and technical information should be readily available. The nation should have sufficient resources at its disposal. Another serious problem is that it is not easy for India to find a suitable testing site which can protect the nation from the after effect of radio fall out. It has been estimated from past-experience that it would cost a nation anything between Rs. 30 to 40 crores to construct a plant producing 40 Kgs of plutonium annually, and it would cost a further Rs. 10 crores also annually, to run this plant. Then the development of a delivery system may cost anything between Rs. 1000 to Rs. 2000 crores.

India now spends Rs. 1000 crores in a year for defence purposes. Some learned men point out that as India can produce 20 kgs. plutonium it can easily produce an atom bomb without causing much difficulties. Yes, it is true that we can produce one or two atom bombs. But once the process is started we may be constrained to make more bombs. Which will undoubtedly spoil the set up of India.

India should not make the atom bomb. The reason is political and economic. The most important thing in a war is not weapon, but the morale of the soldiers who fight against their enemies This has been proved during the Indo Pakistan war. A diffusion plant is highly necessary for the creation of an atom bomb. It has been pointed out that for the functioning of this diffusion plant, it may require all the electricity now being produced in India. That means, we will have to close all our factories.

Why should we make the atom bomb? To teach China and Pakistan a lesson?.... should we continue to tap at the doors of other nations with our begging bowls? Shall we satisfy the war mongers by making the bomb and escalate war? Once the bomb is made it must be tested. Shall we explode it in the air and poison the atmosphere, explode in the underground and contaminate the earth with radio-active poison, or at the bottom of the ocean and poison billions of fish?

Experience has taught us that peace cannot be achieved by war. An atom bomb destroys humanity. The dangerous after-effect of this weapon will cripple and maim generations of children yet unborn. The haunting terror of the destructive experiences of the two world wars remain dominant in our memory. It is a foolish idea that by exploding a series of bombs a nation can gain in status. By rearming Germany, Hitler could threaten this world like a violent-storm. But where is the status of Hitler today?

I conclude this essay, quoting a passage from Rabindranatha Tagore:

"He has made his weapons his gods
When his weapons win he is defeated himself."

"INDIA TODAY"

K. A. K. Naba, I B. Sc. Zoology

We are a great and glorious nation, heirs of an immemorial past and immortal heritage. India, a land of high philosophy and thought, was noted for her boundless riches and glory. As Tagore said, India has indeed been the sea-shore of humanity. Again to foreigners it was more a notion than a nation. This is the India of yesterday and not of today.

Anyhow, the glory and grandeur, peace and tranquillity are things of the past. The blessings were soon abstracted and the nation was dragged into the hell of misfortunes. Her lustre is dimmed.

The growth of India had been remarkable since the attainment of freedom. All her riches and wealth were squeezed away by the foreign domination. It was in a critical condition, that the leaders of free India put forward the suggestion of planning. Thus in our attempt to enrich overselves we embarked on five-year plans and we have already completed three with far-reaching results. But, unfortunately we are still in a very pathetic condition, while the rest of the world has advanced a great deal in economic development and the exploitation of their resources. Think of India today. Is India progressing? Is democracy in India safe? Have we succeeded in maintaining our status? If we are honest with ourselves we shall not find the answer easy.

Though we have made swift developments in various fields, the Indian society of today is passing through the most difficult and dangerous period. The history of India has been poor and wretched since 1962. It is unfortunate to see that India, which was once famous for tolerence and hospitality, witnessed a number of communal riots and internal disturbances during the last few years. Here man has fallen into the deepest depths of immorality and moral values of people have been thrown to the winds. Something of the savage still remains with him.

Speaking of peace, it has become a fairy tale. Though we claim to be the herald of peace really we are the murderers of peace. India of today has become a land of violence and conflicts and a place of misery and detestation. Although we claim to be a prosperous and flourishing nation with an ancient culture, we miserably fail to maintain it. In India values of life have become so cheap that men are killing each other for silly reasons such as tribe, caste, religions, language and the like. Chaos and lawlessness prevail everywhere. These find expression in the words of Rousseau "Men were good when they were uncivilized, civilization made them worse"

Modern India takes a thousand shapes in our minds. The Government of India today is in a most deplorable condition. The whole parliamentary system of Government is in danger. The unity of the country also appears to be cracking. We have not yet understood the real meaning of democracy and are under the false notion that we can do anything and everything as we like. Unless and until we realize this mistake we cannot advance further. How can there be peace and order in such a situation?

Modern India, which is a land of paradoxes, has to face a number of serious problems. Perhaps, India has the largest number of political parties than any country in the world. The multiplicity of parties, undoubtedly, is a threat to the democratic set-up of the country. Though it is predominently an agricultural country, she has to rely on alien food stuffs. Yet she is not in a position to provide her people with adequate food. In spite of all

rich natural resources the poverty of her people is sub human "Millions are unaware of the luxury of two meals a day". The tremendous growth of population is another problem and it has created fears in the minds of the rulers. India, being the world's second most populous country has to feed about 520 millions of people which is nearly equal to the population of the whole Europe. It causes anxiety owing to the wide chasm between the resources and the growing population: This also affects our plant production.

It is to be admitted that we have been and are solving our problems through plannings. But it hasn't yet struck the nuclei of problems. We have before us the changing face of India. The religious scholars who exploit the situation, the politicians who consider it to be a great privilege to exhibit their "unvarnished" patriotism, the poor who sell their children to gratify their hunger and the women who live by immoral means are all the living figures of Modern India.

Tension is mounting in India. The vast mosaic of Indian life is broken into pieces. Violence and conflicts exist every where. No day is devoid of the news about students turmoil, police firing, strikes, gheravos and so on. Behind all these tensions and conflicts there lies an ever growing fear, which is the parent of so many ills. Verily, many of the social evils are tackled with the poor economy and abject poverty of the people. Can there be security or real peace if vast numbers of people in various parts of the country live in adverse poverty and misery? So it has become essential to develop these under-developed regions and to raise the standards of people there. The sooner it gains the better for the peace and security of the country.

Frustration is wide spread and it has become not only a place of apathy and despair but a cesspool of wickedness. The growth of the country is being threatened by the ideological conflicts. Some of the states have been notorious for their violent upheavals. For instance look at Kerala. The situation now prevailing in Kerala is inexplicable. I fancy that, perhaps, these troubles and ever growing discontents may be due to the obstructed freedom and abnormal poverty of the people. We cannot but sympathise with this state of affairs.

The Way Out

We preach high principles and philosophy. But it is unfortunate to note that we are only to preach them and not to practise. We are not aware of even our great heritage. For the time being, it is worth to remember the words of the late Kennedy "If we are not putting an end to violence, violence will put an end to humanity" Huxley has said "chaos and anarchy exist because men wish them to exist." How would have been the world if it had been aware of that reality? If the present state of affairs is allowed to linger on or drift there is little hope of progress. So, this unfortunate condition has to be altered at any cost and we should take all necessary precaution.

So it is time for India to prepare to meet the challenge of modern science and technology. The basic problem before the nation is how to maintain political stability within a democratic framework. For this, we have still much to learn and much to do especially in the application of science problems of social well being. Of course, we are happy to observe that great changes are taking place day by day, not only in the social and intellectual but in the economic and politicul fields also.

We can improve the condition and the life of people only by economic development. So our present economic system needs immediate overhauling. The urgent task before us today is to improve rapidly the economic condition of the people and to fight relentlessly against poverty and social ills considering that the root cause of all these troubles is the moral degeneration of the people. We should come forward to dedicate ourselves to these intractable problems. There is no need of hesitation, since we have the will and the natural resourses to be exploited and also the

human material. And the immediate task before us is to harness them for human betterment. In order that it is essential to have complete calm and quiet atmosphere. And if this dream comes true, India will become a powerful nation for stability and peace.

Inaugurating the conference of state governors, President Dr. Zakhir Hussain expressed the hope that "Normal constitutional rule will be restored in all the states where it has broken down and there will emerge stable governments so necessary to sustain and accelerate the progress of our programmes of social welfare and economic development". This is exactly what all Indians eagerly wish to have.

We can expect that, inspite of the dangers that beset India today, her unremitting efforts for human betterment will succeed at last and she will maintain her individuality and culture in the future too.

KASHMIR — LAND OF BEAUTY

N. P. Subair, I B. Com.

It is a land of beauty and fertility, of glaciers and snowclad mountains and mighty rivers.

Here one can make as many journeys by water as by land, especially around Srinagar, the capital. The visitor to Srinagar is generally accommodated in one of the many house boats which hug the banks of the lake or the Jhelum river. Most of the tourists become the prey of the bearded gentlemen desiring to sell some of their wares. They are paddled along in their shikaras — long boats pointed at both ends with a canopy and cushions in the middle. Bakers, barbers, and vendors of papier mache, wooden articles, embroidery and woollen materials carry on their trade in their Shikaras. The names of the shops are very peculiar. "Butterfly" is a specialist in fine embroidery, while "Suffering Moses" deals in wood and papier mache.

In this matter of names, the shikaras which ply for hire with their gay curtains and cushions are close rivals.

It is by shikara that one journeys to the formal gardens constructed by the Moghul Emperors. The Shalimar garden is the most popular, and here amid green lawns, ornamental fountains, and a profusion of pansies, forget-me-nots, roses and other flowers, one can laze in the sun or meditate in the shade of the lordly chenar trees or, if one is interested in birds, he may see orioles, bulbuls and hoopoos. The garden provides popular picnic spots.

After two days in and around Srinagar we were quite glad to move to less frequented places. Now we had the chance of exploring the country-side and doing a little bit of climbing.

Road-sides were carpeted with blue Irises. Poplar trees commanded attention; one of the approaches to Srinagar is lined on both sides with very lovely poplar trees.

Tents now became our shelter at night and they were carried from stage to stage by ponies Everyday we were getting higher and higher, and at night it got very cold. But walking during the day was pleasant and warm, Some of us climbed a little higher up to the Zoji La Pass leading to Tibet. Now we were eleven thousand feet up, knee-deep in snow, in an atmosphere which was exhilarating.

On our way to Srinagar, as the bus zig-zagged up to the mountains we were conscious of the wealth of coniferous trees; we could even see the great logs being floated down the river far below us.

The people seemed industrious. Their houses were mainly of timber. Some being carved and many being built on wooden piles. They wore warm, long-sleeved rather drab and shapeless outer garments. Their clothes lacked the gaiety and colour which one finds in other parts of India.

The month of May was perhaps rather early to see Kashmir at its best, and to enjoy all its flowers and fruits, but our days passed pleasantly. Each one of them had some contribution to make to our store-house of happy memories.

എം. ടി. യുടെ "മഞ്ഞു്"!

(പത്മിനി. പി. II B. Sc.)

മലയാള നോവൽപ്രസ്ഥാനം, തകഴിക്കും ദേവിനും ബഷീറിനും ശേഷം വളർന്നിട്ടുണ്ടോ, എന്നൊരു സംശയം സഹൃദയരുടെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, എം. ടിയും, ജി. വിവേകാനന്ദനും കെ. സുരേന്ദ്രനും അതു തുടച്ചുമാററിയിരിക്കുന്നു. അവർ സൃഷ്ടിച്ച ആ മുൻനിരയിൽ, ആദ്യത്തെ കസേര എന്തുകൊണ്ടും എം. ടി. വാസുദേവൻനായർക്കവകാശപ്പെടാം. മലയാളനോവൽ പ്രേമികളുടെ, ആരാധനപാത്രമായ ആ പ്രതിഭാസമ്പന്നന്റെ അഞ്ചാമത്തേതും ഏററവും പുതിയതുമാണു് "മഞ്ഞു്" എന്ന കൊച്ചുനോവൽ.

മററു എം. ടി. നോവലുകളിൽനിന്നും, പലതുകൊണ്ടും, വിഭിന്നമാണു് മഞ്ഞുസൃഷ്ടിക്കുന്ന വികാരപ്രപഞ്ചം. "ബോധധാരാസമ്പ്രദായം" മലയാളത്തിൽ വിജയകരമായി പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയതു് എം. ടി. യാണു്. ഒരൊററ മനസ്സിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ വികാരവിചാരങ്ങൾ, പലപ്പോഴായി പുറത്തുവരുമ്പോൾ കഥ രൂപംകൊള്ളുന്നു; പൂർണ്ണതയിലെത്തുന്നു. അതുകൊണ്ടുള്ള നേട്ടം മറെറാന്നാണു്. "മഞ്ഞു്" ഒരു കൊച്ചുകവിതപോലെ വായിച്ചുപോകാം! കവിയിൽ ഒരു കാഥികനും കാഥികനിൽ ഒരു കവിയുമുണ്ടാകാം. അല്ലെങ്കിൽ, കഥപറയുന്ന ഒരു കവി—അതാണു് എം. ടി. മറെറാരു പ്രത്യേകതയെന്താണെന്നല്ലേ, "അസുരവിത്തും", "നാലുകെട്ടും", മലയാളത്തിന്റെ മണവും നിറവും ഉൾക്കൊണ്ട നായർ തറവാടുകളുടെ വളർച്ചയും, തളർച്ചയും ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ "പാതിരാവും പകൽവെളിച്ചവും" "അറബിപ്പൊന്നും" ദൃഷിച്ച സാമുദായിക വ്യവസ്ഥകളെ വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുമ്പോൾ മഞ്ഞാകട്ടെ തികച്ചും വിദേശീയമായ കുമയൂൺ കുന്നുകളിലേക്കാണു് നമ്മെ കൊണ്ടുപോകുന്നതു്. അവിടെ, പച്ചപ്പട്ടണിഞ്ഞ പാടങ്ങളോ, കവുങ്ങിൻ തോട്ടങ്ങളോ ഇല്ല. ചുകപ്പുകലർന്ന അന്തിവെളിച്ചം പുളയുന്ന ഹിമശിഖരങ്ങളും, ആപ്പിൾതോട്ടങ്ങളും, അംബരചുംബികളായ പൈൻമരക്കാടുകളുമാണു് നമ്മെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതു്. പ്രകൃതിഭംഗിയുടെ ഇത്രയും സുന്ദരമായ വർണ്ണന, മററു എം. ടി. നോവലുകൾക്കപരിചിതമാണെന്നു് തോന്നുന്നു.

മഞ്ഞിന്റെ കഥയും പുതുമയുള്ളതാണു്. വിമലയെന്ന കഥാപാത്രത്തിലൂടെയാണു് വായനക്കാർ മററുള്ളവരെ പരിചയപ്പെടുന്നതു്. അവളടങ്ങുന്ന ഒരു മലയാളികുടുംബം, നാട്ടിലെ എതിർപ്പുകൾ കാരണം, അൽമോറയിലെത്തുന്നു. പിതാവു് സ്ഥാപിച്ച, ഉരുളക്കിഴങ്ങു് ഗവേഷണകേന്ദ്രവും പുതിയ വീടുമാണു് അവരുടെ സാമ്രാജ്യം. അതിലെ മുടിചൂടാമന്നനായ പിതാവിന്റെ ചിത്രം തിളക്കമുള്ളതാണു്. സാഹസിയും മുൻകോപിയുമായ അദ്ദേഹം, സ്നേഹശീലനെങ്കിലും മൂന്നു മക്കൾക്കും ഒരു പേടിസ്വപ്നമായിരുന്നു. പക്ഷെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം "കാലിപിള്ളേർ ചുഴററിയിട്ട ചേരയെ പോലെ" നിസ്സഹായനായി കിടക്കുമ്പോൾ, നാല്പതുവസന്തങ്ങൾ പിന്നിട്ട അമ്മ, പറന്നുപോകുന്ന യൌവനത്തെ ലോമയിലും ക്രീമിലുമൊക്കെ തടഞ്ഞുനിർത്താൻ പാടുപെടുന്നു. തന്റെ പരിചരണത്തിനുവേണ്ടി ദാഹിച്ചു കിടക്കുന്ന ഒരിക്കൽ പ്രതാപിയായിരുന്നെങ്കിലും, ഇന്നവശനായ ഭർത്താവിനെ മറന്നു് അവർ, ആൽഫ്രഡു് ഗോമസ്സ് എന്ന വിധുരനിൽ ആശ്വാസം കണ്ടെത്തുന്നു. ഈ ചുററുപാടുകളിൽ വളർന്ന, ബാബു എന്ന വിമലയുടെ അനിയൻ, ചീട്ടുകളിക്കാരനും, കള്ളുകുടിയനുമായിതീർന്നെങ്കിൽ അതു സ്വാഭാവികം മാത്രമായിരുന്നു. അനിത എന്ന മകളാകട്ടെ, അയൽവീട്ടുകാരനുമായുള്ള പ്രേമബന്ധത്തിൽ, ജീവിതം ആസ്വദിക്കുന്ന വ്യഗ്രതയിലും!

ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വീർപ്പുമുട്ടുന്ന വിമല; ആശ്വാസത്തിന്റെ മേച്ചിൽ സ്ഥലങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചവസാനം മഞ്ഞുമൂടിയ, കുമയൂൺകുന്നുകളു

ടെ നടുവിലെ, ഒരു കലാലയത്തിലെ ജന്തുശാസ്ത്രാദ്ധ്യാപികയാവുന്നു. വർഷങ്ങൾ പിന്നിടുമ്പോൾ, അവൾക്ക് കേരളവും അൽമോറയും അപരിചിതങ്ങളായ നാടുകളാകുന്നു. ഹിമാലയത്തിലെ മഞ്ഞുമൂടിയ ആ നഗരവും അവളും പരസ്പരം ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. വസന്തങ്ങൾ വരികയും പോകുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, തന്റെ സൌന്ദര്യത്തിനും, യൌവനത്തിനും കോട്ടം വരുന്നതവൾ വേദനയോടെ കാണുന്നു. അതിനിടെ, ഒരു വേനൽക്കാലത്തു് സമയം ചോദിച്ചടുത്തുവന്ന ഒരു ടൂറിസ്റ്റ്, സുധീർകുമാർ മിശ്രയുമായവൾ പരിചയപ്പെടുന്നു. മുടിയിഴകൾ തെറിച്ചുകിടക്കുന്ന നെററിക്കുതാഴെ, നീലിമ തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളും, ഷേവുചെയ്ത പച്ചനിറം മാറാത്ത കവിളുകളുമുള്ള ആ 'തലതിരിഞ്ഞ ഇരുപത്തെട്ടുകാരൻ' വിമലയിലുണ്ടാക്കിയ മാററങ്ങൾ വലുതായിരുന്നു. ഭംഗിയായി സംസാരിക്കുന്ന, തമാശകൾ പൊട്ടിക്കുന്ന സുധീറിൽ ഒരു ജീവിതസഖാവിനെയാണ് വിമല കാണുന്നതു്. കാപ്പിറേറാളിന്റെ അടഞ്ഞ ജാലകങ്ങൾക്കു കീഴിലും, നൈനിദേവിയുടെ അമ്പലത്തിന്റെ കല്ലുപാകിയ നടപ്പാതകളിലും, മല്ലിത്താളിലും തടാകതീരത്തും, ആസ്വദിച്ച നിമിഷങ്ങൾ അവൾക്കേററവും പ്രിയംകരങ്ങളായി തീർന്നു. പക്വതവന്ന മനസ്സോടെ, അതുവരെ യുവത്വത്തിന്റെ പ്രലോഭനങ്ങൾ ചെറുത്തുനിന്നിരുന്ന വിമല, ഒരു ദിവസം ആ ചെറുപ്പക്കാരനു് സ്വയം സമർപ്പിക്കുന്നു. ആ ഒരു രാത്രി മാത്രമെ, ഓർക്കാനുണ്ടാവൂ എന്നവൾ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അവസാനം പ്രേമോപഹാരമായി, കുറെ കവിതാപുസ്തകങ്ങളും, ഒരു റോസ് സെൻറും നല്കി യാത്രപറഞ്ഞ അയാൾ വർഷങ്ങളോളം അയാൾക്കുവേണ്ടി കാത്തിരുന്ന വിമലയുടെ മുൻപിൽ വരുന്നില്ല. ഓരോ വേനലിലും, വസന്തത്തിലും, ടൂറിസ്റ്റുകൾക്കിടയിൽ അയാളെ കാണാനുഴറി നടക്കുന്ന വിമല അപ്രതീക്ഷിതമായി ഒരു വേനൽക്കാലത്തു് മദ്ധ്യവയസ്കനായ ഒരു സർദാർജിയെ പരിചയപ്പെടുന്നു. അയഞ്ഞ പാൻറും ഷർട്ടും ധരിച്ച, വിരൂപതയുടെ മൂർത്തീകരണമായ ആ സർദാർജിയുടെ തമാശനിറഞ്ഞ സംഭാഷണങ്ങളും സഹൃദയത്വവും വിമലയെ ആകർഷിക്കുന്നു. ഒരു സ്നേഹിതനെന്ന നിലക്ക് അയാളോടൊത്തു നഗരം ചുററുന്ന അവൾ, പണ്ടു് സുധീറുമായി സന്ദർശിച്ച സ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ച് അയാൾ പറയുന്ന കൊള്ളിവാക്കുകൾ കേട്ടമ്പരക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം സുധീറിനെ കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളും ഓടിയെത്തുന്നു. അവസാനം കടം വാങ്ങിയ ഒരു സായാഹ്നം കൂടി, ബാക്കിയുണ്ടെന്നു ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്, അയാളും ആ സീസൺ അവസാനത്തിൽ യാത്രപറയുമ്പോൾ, വിമല നിരാശയിലാഴുന്നു. തന്റെ വെള്ളക്കാരൻ പിതാവിനെ തിരക്കിനടക്കുന്ന ബുദ്ദു എന്ന തോണിക്കാരൻ പയ്യനോടൊപ്പം സുധീറിനെ ഓർത്തു വിമലയും പറഞ്ഞു പോകുന്നു, 'അടുത്ത സീസണിലെങ്കിലും വരാതിരിക്കില്ല, എന്ന്' ഒപ്പം, അനുവാചകരും പറഞ്ഞുപോകുന്നു 'വരാനിടവരട്ടെ' എന്ന്. അതോടെ കഥ അവസാനിക്കുന്നു!

പാത്രസൃഷ്ടിയുടെ കാര്യത്തിൽ മഞ്ഞ് നാലുകെട്ടിന്റെയും അസുരവിത്തിന്റേയും മുന്നിൽ കടക്കുകയില്ലെങ്കിലും ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ല. വിമലയും സർദാർജിയുമാണ് ഏററവും മിഴിവുള്ള കഥാപാത്രങ്ങൾ. വിമല, അനുവാചകരുടെ സഹതാപം എളുപ്പം നേടിയെടുക്കുന്നു. ഓരോ കത്തു വരുമ്പോഴും സുധീറിന്റേതായിരിക്കുമെന്നുകരുതി വിറക്കുന്ന കൈയോടെ പൊളിക്കുന്ന, ഓരോ ഫോൺകാൾ കിട്ടുമ്പോഴും സുധീറിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കാനോടിയെത്തുന്ന വിമല, മോഹഭംഗങ്ങളുടെ പ്രതീകമാണ്. വേലക്കാരൻവഴി പ്രേമലേഖനങ്ങൾ കൈമാറുന്ന അനിതയും, കുടിക്കാൻ പൈസ കിട്ടാതായപ്പോൾ, അമ്മയുടെ കാമുകനിൽനിന്ന് പണം വാങ്ങാൻ ചങ്കൂററം കാണിക്കുന്ന ബാബുവും പ്രലോഭനങ്ങൾക്കടിമപ്പെടുന്ന യുവത്വത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത പോക്കല്ലാതെ മറെറന്താണ് കാണിക്കുന്നതു്. തലമുടി ഒരു ഉരുളയാക്കി മുകളിൽ കെട്ടിവെച്ച്, 'ഇക്കുതാര'യിലൂടെ പഞ്ചാബി പ്രേമഗാനങ്ങൾ പാടുന്ന സർദാർജി, വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് തനിയെ വരികയും തനിയെ പോകുകയുംചെയ്ത സുധീറിന്റെ ഓർമ്മ വിമലയിലുണർത്താൻ ഉപകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഒരു തനതായ വ്യക്തിത്വമുള്ള കഥാപാത്രമാണ്. ബുദ്ദു എന്ന തോണിക്കാരന്റെ വെള്ളക്കാരൻ പിതാവിന്റെ വർണ്ണനകളും, ചൌക്കിദാർ അമർസിംഗിന്റെ വീരഗാഥകളും തമാശക്കു വക നല്കുന്നു. രശ്മിവാജ്പേയി എന്ന വിദ്യാർത്ഥി

നിയുടെ പ്രേമം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചതു്, ഒരുപക്ഷെ അത്തരമൊരു ചാപല്യത്തിനൊരിക്കൽ അടിമപ്പെട്ട വിമലയുടെ ഓർമ്മ പുതുക്കാനായിരിക്കാം. എല്ലാററിനുമുപരിയായിനില്ക്കുന്നു, വിമലയുടെ തിളക്കമുള്ള ചിത്രം. പണ്ടൊരിക്കൽ അനുഭവിച്ച ഒരു സ്വപ്നത്തിന്റെ ഓർമ്മകളെ താലോലിച്ചുകൊണ്ടു് ആ കുമയൂൺ കുന്നുകളുടെ മഞ്ഞും തണുപ്പും, വികാരഭേദമില്ലാതെ സഹിച്ചുകഴിയുന്ന വിമല, വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിനെ പിടിച്ചുപററുന്നു

ഈ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വൈകാരികാവിഷ്ക്കരണത്തിനു്, മാററുകൂട്ടുന്നവയാണു് അവർ ജീവിക്കുന്ന ചുററുപാടുകൾ. നന്ദിദേവിയുടെ മഞ്ഞുകിരീടവും, അമ്പലത്തിൽ ശബ്ദിക്കുന്ന, കുടമണികളും, താറാവുകൾ തത്തിക്കളിക്കുന്ന നൈനീതടാകവും മല്ലിത്താളുമൊക്കെ, മലയാളികൾക്കപരിചിതങ്ങളാണു്. മഞ്ഞണിഞ്ഞ ഹിമാലയൻ ചരിവുകളും, മലമ്പാതകൾ ചെന്നവസാനിക്കുന്ന ചൈനാപിക്കും ഇത്ര കലാസുഭഗതയോടെ വരച്ചുകാണിക്കുന്ന നോവലുകൾ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ കുറവാണെന്നുതോന്നുന്നു. ഇവയെല്ലാം കൂടിച്ചേർന്നു്, വായനക്കാരന്റെ ബോധമണ്ഡലത്തിലും, മഞ്ഞുപാളികൾ ഊർന്നിറങ്ങുന്ന, ഒരു മായാലോകം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അവിടെ ജീവിക്കുന്ന വിമലയും സർദാർജിയും ബുദ്ദുവുമൊക്കെ, വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിനെ എളുപ്പം വിട്ടൊഴിയുന്നില്ല.

അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ 'മഞ്ഞു്' മററു നോവലുകളേക്കാൾ വലിയ ഒരു ആരാധകവൃന്ദം നേടിയെടുത്തതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. അല്ലെങ്കിലും, തൂമഞ്ഞിന്റെ പരിശുദ്ധിയും കുളിർമ്മയും എപ്പോഴും സ്വാഗതാർഹമാണല്ലോ!

MAKE YOUR OWN TRANSISTOR RADIO

T. T. Mohamed Kutty, II B. Sc. (Physics)

Nowadays we cannot find anyone without a transistor set. We can assemble a 'three transistor' set at a very low expense.

A list of the necessary components is given below and all of them are available with all Radio dealers. The main components are :—

1.	Transistor	OC. 71	— 2
2.	,,	OC. 72	— 1
3.	Diode	OA. 150	— 1
4.	Condenser (6 Volt)	5 mfd	— 2
5.	Resistance (½ Watt)	100 k. ohms	— 1
6.	,, ,,	220 k. ohms	— 1
7.	,, ,,	47 k. ohms	— 1
8.	Tuning condenser	500 P. F	— 1
9.	In-put transformer		— 1
10.	Out-put transformer		— 1
11.	Loud-speaker 2½",	8 ohms	— 1
12.	Enamelled copper wire to wind the tuning coil.		

Transistor. There are three leads on a transistor namely the Collector, the Base and the Emitter. The collector lead is often indicated with a red mark or the symbol ∇, the centre wire is the base and the other the emitter. Care must be taken to connect these leads in their proper places.

Diode. The diode is having two poles namely a positive and a negative. The positive end is marked with red paint. The polarity must be noted while connecting the diode in circuit.

Resistance. Resistances of current rating ½ watt is needed for our purpose. The values of the resistances are marked on them in colour code. The colours used with their respective numbers are given below.

Black	— 0	Green	— 5
Brown	— 1	Blue	— 6
Red	— 2	Violet	— 7
Orange	— 3	Grey	— 8
Yellow	— 4	White	— 9

The colour code is read from the left en[d] of the resistance [the right end can be recog[nised] by the silver marking there]. The firs[t] and the second colours stand for the two digit[s] and the next one shows the number of zero[s] to be added after the previous two digits.

The colour code of the resistances neede[d] for our purpose are given below.

1. 100 k. ohms (100000 ohms)
   Brown—Black—Yello[w]
2. 220 k. ohms (220000 ohms)
   Red—Red—Yello[w]
3. 47 k. ohms (47000 ohms)
   Yellow—Violet—Orang[e]

Tuning Condenser. It is also known a[s] variable condenser or gang condenser. [It] consists of one set of fixed aluminium plat[es] parallel to one another. These plates a[re] called the stator plates. Another set of alum[i]nium plates called rotor plates are assemble[d] on a shaft such that its plates are remaini[ng] midway between the stator plates. The are[a] between the stator plates and the rotor plate[s] on which depends the capacity of the con[]denser, can be altered at will by rotating th[e] shaft. Always connect the aerial wire to th[e] stator plates of the condenser.

Tuning-Coil. The coil is often woun[d] over a non-conducting cylinderical tube. [It] can be done on an ordinary pencil for o[ur] purpose. The desired number of turns ca[n] be decided only after completing all th[e] connections.

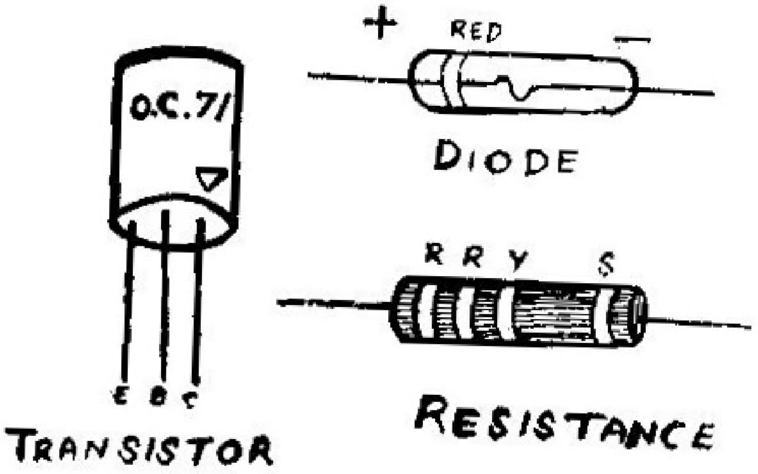

O.C.71
E B C
TRANSISTOR
+
RED
−
DIODE
R R Y
S
RESISTANCE

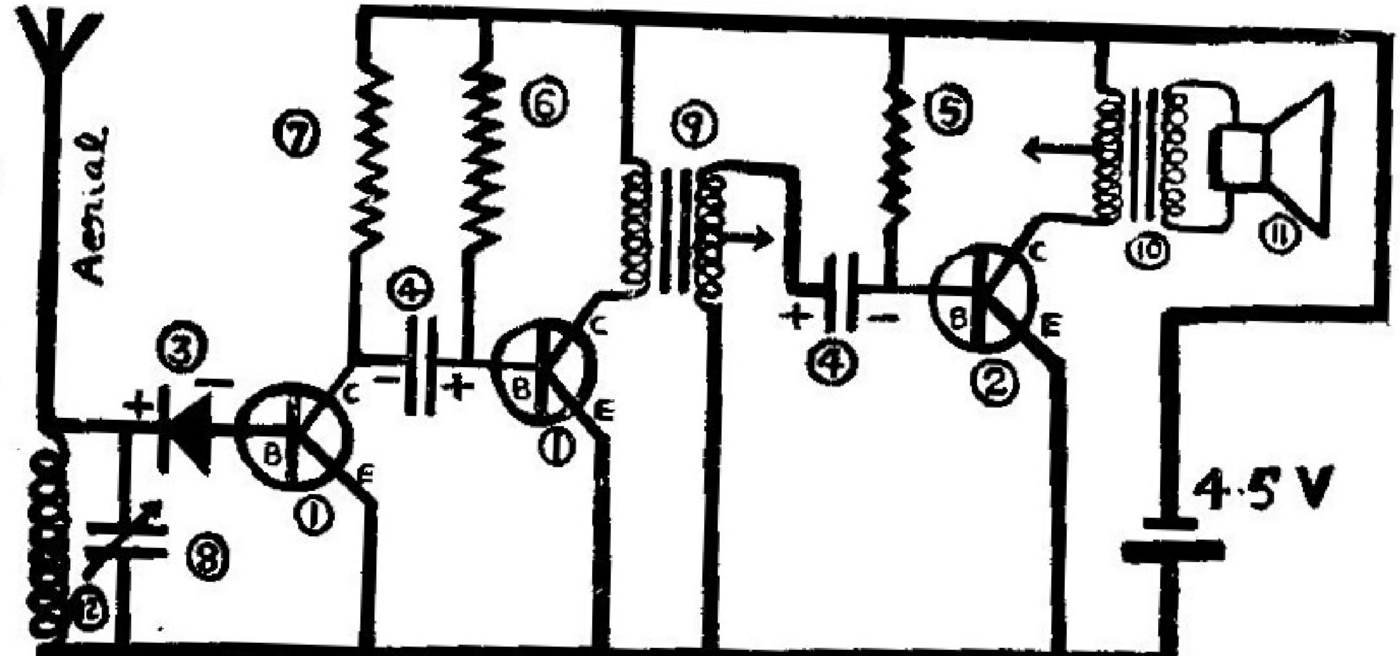

Aerial
Earth
4.5V

Connections. The connections are done by soldering the components refering to the given diagram. (An electric soldering iron is needed for this)

Note : While connecting the transformers care must be taken to connect the proper wires in their proper places. Usually there will be three or more wires on the secondary of the input transformer and on the primary of the out-put transformer. Here for our purpose we can use the wires at the extremities leaving those in the middle.

Power Supply. This set works on three ordinary torch cells (i. e. 4·5 V). The anode is connected to the emitter circuit and the cathode to the common end of the resistances. Never interchange the poles, nor increase the voltage above 4·5 volts because it will cause damage to the components.

Working. After the preliminary arrangements are over the connections are once more checked and then the wires of aerial and earth are connected. The battery circuit is switched on. Rotate the tuning condenser so as to receive any programme from a particular transmitting station. If you fail to receive any station increase or decrease the number of turns of the tuning-coil [it is left to the constructor as an experiment].

After the set is found to be working successfully it can be modified by arranging it in a cabinet and fitting a knob to the tuning condenser which will enable us to rotate it easily.

With a fine aerial and earth this set will work successfully. Many stations can be heard by varying the turns of the tuning-coil.

ഒരനുസ്മരണം

(കെ. പി. എ. റഹ്മാൻ, B. Sc. (III) പൂക്കോട്ടൂർ)

സമയം വൈകുന്നേരം അഞ്ചുമണിയായിരുന്നു. എം. ബി. ട്രാൻസ്പോർട്ട്സ് ബസ്സ് എന്നെയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് കോഴിക്കോട്ടേക്കു് ഇരമ്പിക്കുതിക്കുകയായിരുന്നു. ഫറൂക്കിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഏതാനും കരിങ്കൊടികൾ എന്റെ നേത്രങ്ങളുടെ റെട്ടീനയിൽ പതിഞ്ഞു. സംഗതി ഏറെക്കുറെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു, ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി അഹമ്മദ്കുരിക്കൾ മരിച്ചിട്ടുണ്ടാവും എന്നു്. യാതൊരു കുശലപ്രശ്നങ്ങൾക്കും അനുവാദം തരാതെ ബസ്സ് അതിവേഗത്തിൽ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഭാഗ്യം എന്നു് പറയട്ടെ ബസ്സ് ടൗണിൽ എത്തുന്നതും 6–10ന്റെ പ്രാദേശികവാർത്തയും ഒരേസമയത്തു് എന്തോ ഒരു ശകുനംപോലെ ഒന്നിച്ചു് സംഭവിച്ചു. ഞാൻ ഒരു കടയുടെ മുൻവശത്തു് ചെന്നു് റേഡിയോവാർത്ത ശരിക്കും ശ്രവിച്ചു. എന്റെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ പതിച്ച ആ ദുർവാക്കു് "പഞ്ചായത്തു് ഫിഷറീസ് സാമൂഹ്യവികസന മന്ത്രി ഹാജി എം. പി. എം. അഹമ്മദ് കുരിക്കൾ മഞ്ചേരിയിലുള്ള സ്വവസതിയിൽവെച്ചു് നിര്യാതനായിരിക്കുന്നു" എന്നാണു്. ഈ വാചകം ഇന്നും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അലയടിക്കുകയാണു്.

ആളുകൾ റോഡുകളിൽ തിങ്ങിക്കൂടിയിരുന്നു. കാണുന്ന ഓരോ വാഹനങ്ങളും ദുഃഖസൂചകമായി കരിങ്കൊടിയും ഏന്തിക്കൊണ്ടു് മഞ്ചേരിയിലേക്കായിരുന്നു കുതിച്ചിരുന്നതു്. അന്തരീക്ഷം വളരെ ശോകമൂകമായിരുന്നു. അഹമ്മദ് കുരിക്കളെപ്പററിയുള്ള പല സ്മരണകളും ഒന്നിനു് പുറകെ ഒന്നായി എന്റെ ഹൃദയത്തിലൂടെ കടന്നു് പോയിരുന്നു. എനിക്കു് ഏററവും സുപരിചിതനായ ആ മഹാനെ മരണ സമയത്തു് ഒന്നു് കാണാൻ കഴിയാത്തതിൽ ഞാൻ ഹൃദയാഗമമായി ദുഃഖിച്ചു.

സേവനം മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹാവ്യക്തിയായിരുന്നു ശ്രീ കുരിക്കൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിയോഗം മഞ്ചേരിക്കു മാത്രമല്ല, കേരളത്തിനു് മാത്രമല്ല ഇന്ത്യക്കു തന്നെയും ഒരു തീരാനഷ്ടമാണെന്നു് സുനിശ്ചിതം പറയാം. അല്പം സംസാരിക്കുകയും സംസാരിക്കുന്നതു് പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ, സേവനങ്ങളിലൂടെ കാണിച്ചു് കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഒരു മാതൃകാപുരുഷനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മഞ്ചേരിയിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ കുടുംബത്തിൽ ഖാൻ ബഹദൂർ മൊയ്തീൻകുട്ടി കുരിക്കളുടെ മകനായി ജനിച്ച ശ്രീ. അഹമ്മദ് കുരിക്കൾക്കു് രഷ്ട്രീയ രംഗത്തു് വളരെയധികം താല്പര്യം തോന്നി. ശ്രീ. കേളപ്പന്റെ കൂടെ അദ്ദേഹം കോൺഗ്രസ്സിലും പിന്നീടു് പി. എസ്സ്. പി. യിലും പ്രവർത്തിച്ചു. തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ജനസേവനത്തിനു് ഏററവും അനുയോജ്യമായ സംഘടന മുസ്ലിംലീഗാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കി, അദ്ദേഹം ലീഗിന്റെ ഒരു പ്രമുഖ നേതാവായിത്തീർന്നു, ലീഗിന്റെ നേതൃസ്ഥാനത്തേക്കുയർന്നു. അങ്ങിനെ ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ പഞ്ചായത്തു്, ഫിഷറീസ്, സാമൂഹ്യവികസന മന്ത്രി എന്ന പദവി വളരെ സ്തുത്യർഹമായ നിലയിൽ അലങ്കരിച്ചു.

ഒരു സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തകൻ എന്ന നിലക്കും ഒരു കളങ്കമററ മന്ത്രി എന്ന നിലക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനങ്ങൾ പ്രശംസാർഹമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനം ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തിന്നോ, ഒരു പ്രത്യേക പ്രദേശത്തിന്നോ മാത്രമായിരുന്നില്ല, കേരളത്തിലുടനീളമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പാവപ്പെട്ട കടപ്പുറം നിവാസികളായ മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളുടെ നേതാവായിരുന്നു, പ്രശ്നങ്ങൾകൊണ്ടു് ദൈനംദിനം നീറി നീറി നശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പഞ്ചായത്തു് ഭരണത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരകനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ച പഞ്ചായത്തുരാജ്ജും ഫിഷറീസ് മാസ്റ്റർ പ്ലാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിത്യസ്മാരകങ്ങളാണു്.

ഞാൻ രാത്രി കൃത്യം 8 മണിക്കു് കോളേജിലേക്കു് മടങ്ങി. എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന ഏകസംസാരവിഷയം ദിവംഗതനായ അഹമ്മദ്കുരിക്കളുടെ ജീവിതചരിത്രമായിരുന്നു. അതെ, ആ മഹാന്റെ ജീവിതചരിത്രം അത്ര വിശാലമാണു്, അത്ര വണ്ണനീയമാണു്.

രാത്രി 10 മണിയോടുകൂടി ഞാൻ നിദ്രയിലാണ്ടു. രാവിലെ എഴുന്നേററു് സുബഹ്നമസ്കാരാനന്തരം ഞാൻ പത്രം നോക്കാൻ ഓടി. പത്രം കൈപററുമ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം തകരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യത്തെപ്പേജിൽതന്നെ ദിവംഗതനായ മന്ത്രിയുടെ ഒരു മനോഹര ഫോട്ടോ തിളങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ തിളങ്ങുന്ന ദീപത്തിന്റെ പ്രകാശം എന്നെന്നേക്കുമായി പൊലിഞ്ഞു എന്ന വാർത്ത വിശ്വസിക്കാൻ എനിക്കു വളരെയധികം മനപ്രയാസം തോന്നി. എങ്കിലും പത്രത്തിന്റെ പേജുകൾ വാർത്ത സത്യമാണെന്നു് എന്നെ ബോധിപ്പിച്ചു.

പിറെറ ദിവസം വെള്ളിയാഴ്ച കൃത്യം 11 മണിക്കു് കേരളത്തിലെ പ്രമുഖ നേതാക്കന്മാരുടെയും ലക്ഷക്കണക്കായ പൊതുജനങ്ങളുടെയും അകമ്പടിയോടുകൂടി ആ മൃതദേഹം കുരിക്കളുടെ വാസസ്ഥലമായ നൂർമഹലിൽനിന്നു് മഞ്ചേരിയിലുള്ള ജുമുഅത്തു് പള്ളിയിലേക്കു് എഴുന്നെള്ളിക്കപ്പെട്ടു. ഇത്രയും മഹത്തായ ഒരു ജനാവലിയുടെ ഭക്തിനിർഭരമായ പ്രാത്ഥനക്കു് ശേഷം മലബാർ സ്പെഷൽ പോലീസ്സിന്റെ ആചാരവെടികളോടു് കൂടി ആ ദേഹം കബറിൽ ആഴ്ത്തപ്പെട്ടു. ഇനിയൊരിക്കലും അദ്ദേഹം ഭൂമിയിലേക്കു് മടങ്ങുകയില്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനങ്ങൾ ഇനിയൊരിക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതല്ല. അങ്ങിനെ ആ ദീപം എന്നെന്നേക്കുമായി ഭൂമുഖത്തുനിന്നു് മറഞ്ഞുപോയി. അല്ലാഹു പരേതനു് മഗ്ഫിറത്തു് നല്കട്ടെ!

ബോബി കെന്നഡി

പൊലിഞ്ഞുപോയ പൊൻതാരം

(പി. പി. ഉമർഫാറൂഖ്, II B. Com.)

"അമേരിക്കയിൽ അക്രമം അവസാനിപ്പിക്കാൻ എനിക്കു സാദ്ധ്യമായതൊക്കെ ഞാൻ ചെയ്യും." നിർണ്ണായകമായ കാലിഫോർണിയാ പ്രൈമറിയിൽ വിജയശ്രീലാളിതനായ സെനറ്റർ റോബർട്ട് കെന്നഡി തന്റെ ആരാധകസമൂഹത്തോട് പറഞ്ഞു. അവർ അത്യുച്ചത്തിൽ കയ്യടിച്ചു. പ്രഗൽഭരായ രണ്ട് എതിരാളികളെ തങ്ങളുടെ സ്ഥാനാർത്ഥി തറപറ്റിച്ചതിൽ ആനന്ദനൃത്തം ചവിട്ടുകയായിരുന്നു അവർ. ജയാരവം മുഴക്കിയ ജനക്കൂട്ടം തങ്ങളുടെ മുന്നിൽ നില്ക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ അടുത്ത ഏഴുമാസത്തിനു ശേഷം പ്രസിഡണ്ട് പദത്തിലിരിക്കുന്നത് സ്വപ്നം കണ്ടു. എന്നാൽ അവരുടെ ആനന്ദം അധികനേരം നിലനിന്നില്ല. പെട്ടെന്ന് അന്തരീക്ഷമാകെ മാറി "ഠെ . . . ഠെ . . . ഠെ . . ." "ഓ മൈഗോഡ് . . ." പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നവർ, പൊട്ടിക്കരയാൻ തുടങ്ങി. രക്തത്തിൽ കുളിച്ചുകിടക്കുന്ന കെന്നഡി . . . അന്ധാളിച്ചു പോയ അനുയായികൾ . . . കണ്ണുനീരൊഴുക്കുന്ന ആരാധകർ . . ഡോക്ടറെ അന്വേഷിച്ചോടുന്ന ബന്ധുക്കൾ . . മാറത്തടിച്ച് നിലവിളിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ . . പരക്കം പായുന്ന അംഗരക്ഷകർ. അക്രമം അവസാനിപ്പിക്കുമെന്ന് പറയേണ്ടതാമസം — അക്രമി നിറത്തോക്കൊഴിച്ചു. വെടിയേറ്റ റോബർട്ട് കെന്നഡി നിലത്തേക്ക് മലർന്നടിച്ചു വീണു. ചെകിട് തുളച്ച് കയറിയ വെടിയുണ്ടകൾ തലയോട് തകർത്ത് മസ്തിഷ്കത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ഭീകരമായ നിമിഷത്തിൽ പോലും മനുഷ്യസ്നേഹിയായ ആ യുവാവ് ചോദിക്കയാണ്— "മറ്റെല്ലാവരും സുരക്ഷിതരല്ലേ?." (Is everybody safer.)

റോബർട്ട് കെന്നഡിക്ക് വെടിയേറ്റു. ഒരു ഞെട്ടലോടെയാണ് ലോകം ആ വാർത്ത കേട്ടത്. കേട്ടവരെല്ലാം കണ്ണുനീരൊഴുക്കി. അമേരിക്കയിൽ ദൗർഭാഗ്യപൂർണ്ണമായ ആ കാളരാത്രിയിൽ ഈ ദുരന്തകഥ കേട്ടവർ ഉറങ്ങിക്കിടന്നവരെ വിളിച്ചുണർത്തി. ഈ ദുരന്തത്തിന്റെ ഭീകരത വർണ്ണിക്കാൻ വാക്കുകളില്ലെന്ന് ഉറക്കറയിൽ നിന്നെണീറ്റ് വന്ന പ്രസിഡണ്ട് ജോൺസൻ പറഞ്ഞു. ഇന്ത്യയിൽ ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കുകയായിരുന്ന നാം പൊട്ടിക്കരയാനായി തീൻമേശമേൽ നിന്നും ചാടിയെണീറ്റു. കെന്നഡിയുടെ ജീവന്റെ നേരെ നടന്ന കയ്യേറ്റം തന്നെ അന്ധാളിപ്പിച്ചുവെന്ന് പ്രസിഡണ്ട് ഡോ. സക്കീർഹുസൈൻ പറഞ്ഞു. മോസ്കോവിലെ പൗരാവലി കണ്ണുനീരോടെ അമേരിക്കൻ എമ്പസിയിലേക്ക് നീങ്ങി. ഈ ദുരന്തം സോവിയറ്റ് ജനതക്കേറ്റ ആഘാതമാണെന്ന് പ്രധാനമന്ത്രി കൊസിഗിൻ പറഞ്ഞു. വത്തിക്കാനിലെ ഭക്തജനങ്ങൾ കുരിശുവരച്ച് മുട്ടുകുത്തി. പരിശുദ്ധ പിതാവ് പോൾമാർപ്പാപ്പ പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകൾ നടത്തി. അതേ അവസരത്തിൽ ലോസ് ആഞ്ചൽസിലെ ഡോക്ടർമാർ കെന്നഡിയുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ മരണവുമായി മല്ലടിക്കുകയായിരുന്നു. ഗംഭീരരായ ഡോക്ടർമാർ— പ്രഗൽഭരായ ഭിഷഗ്വരന്മാർ— അവർ തങ്ങളുടെ കൃത്യം ശരിക്കും നിർവ്വഹിച്ചു— പഠിച്ച വിദ്യകളൊക്കെപ്പയറ്റി— തങ്ങളുടെ വിദഗ്ധമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ അവസാന സ്റ്റോക്കും ഡോക്ടർമാർ ചിലവഴിച്ചു. പക്ഷെ, മരണവും ജീവിതവും തമ്മിലുള്ള 25 മണിക്കൂർ നേരത്തെ ആ പോരാട്ടത്തിൽ കനത്ത വെല്ലുവിളികളെ സുധീരം നേരിട്ടുകൊണ്ട് മരണം ജയഭേരി മുഴക്കി. ആ ക്രൂരസത്യം നമ്മെ തുറിച്ചു നോക്കി— റോബർട്ട് കെന്നഡി പരലോകപ്രാപ്തനായി.

റോബർട്ട് ഫ്രാൻസിസ് കെന്നഡി സമാധാനത്തിന്റെ വക്താവും ജനസമ്മതനായ നേതാവുമാ

യിരുന്നു. പൊലിഞ്ഞുപോയ ആ പൊൻതാരം ജനങ്ങളുടെ നല്ലവനും, വിശ്വസ്തനുമായ ഒരു സേവകനെന്ന നിലയിൽ ഉൽകൃഷ്ടനും, അനുകമ്പയുള്ളവനുമായ ഒരു ജേതാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തോടെ അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയത്തിലെ നിറപ്പകിട്ടേറിയൊരു പൊൻതാരമാണ് അസ്തമിച്ചത്. തികഞ്ഞ ഊർജ്ജസ്വലതയും, ഉന്നതമായ ആദർശനിഷ്ഠയുമുള്ള ഒരു അപൂർവ്വവ്യക്തിയായിരുന്നു റോബർട്ട് കെന്നഡി. 'ബോബി' എന്ന ഓമനപ്പേരിലറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഇദ്ദേഹം പരേതനായ തന്റെ സഹോദരൻ ജോൺകെന്നഡിയെപ്പോലെത്തന്നെ യുവത്വത്തിന്റെ നവചൈതന്യം പകർന്നു കൊടുത്ത യുവകോമളനായിരുന്നു. ഔദാര്യത്തിലും, സാഹോദര്യചിന്തയിലും കെന്നഡി സഹോദരന്മാർ ഒരിക്കലും പിശുക്ക് കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ഇരുവരും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലെയും എല്ലാ വീടുകളിലും സുപരിചിതരായിരുന്നു. ജോൺ അമേരിക്കയുടെ പ്രസിഡണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ റോബർട്ട് അറ്റോർണി ജനറലായിരുന്നു. ഈ ഉദ്യോഗം അമേരിക്കൻ മന്ത്രിസഭയിലെ ആറാം സ്ഥാനമായിരുന്നുവെങ്കിലും, സ്വാധീനത്തിലും പ്രവർത്തനത്തിലും റോബർട്ട് തന്റെ സഹോദരന്റെ അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. മന്ത്രിസഭയിൽ റോബർട്ട് കെന്നഡിയുടെ സ്ഥാനം രണ്ട് അല്ല; ഒന്നരയായിരുന്നു. അവർ രണ്ടുപേരും പ്രസിഡണ്ടാണെന്ന് തോന്നിയിരുന്നു. ജോൺകെന്നഡി ഏതാദർശത്തിന് വേണ്ടി സ്വജീവൻ ബലിയർപ്പിച്ചുവോ, അതേ ആദർശത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിലാണ് റോബർട്ട് കെന്നഡിയും രക്തസാക്ഷിയായത്. വർഗ്ഗസമത്വത്തിനും, സാമൂഹ്യനീതിക്കും വേണ്ടി കെന്നഡി കുടുംബത്തിലെ ഈ രണ്ട് പ്രമുഖവ്യക്തികൾക്ക് തങ്ങളുടെ ജീവൻ ഒടുക്കേണ്ടിവന്നു—ജോൺ പ്രസിഡണ്ട് പദത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നുവെങ്കിൽ റോബർട്ട് പ്രസിഡണ്ട് പദത്തിന്റെ പടവുകളിൽ വെച്ച്, കെന്നഡി സഹോദരന്മാർ നിശ്ചയദാർഢ്യമുള്ളവരായിരുന്നു. ന്യായത്തെക്കാളും സത്യത്തിന് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്ന അവർ സത്യത്തെ മാത്രമെ ന്യായീകരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

ശ്രീ. റോബർട്ട് കെന്നഡി 1925 നവംബർ 20-ാംനു- ജോസഫ് പാട്രിക് കെന്നഡിയുടെ പുത്രനായി മസ്സാച്ചുസെറ്റ്സിലെ ബ്രൂക്ക്‌ലിനിൽ ജനിച്ചു. ഹാർവാർഡ് സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നും പ്രശസ്തവിജയം നേടിയ ഇദ്ദേഹം വെർജീനിയ സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നാണ് നിയമബിരുദം സമ്പാദിച്ചത്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് അല്പകാലം സൈനികസേവനമനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ഇദ്ദേഹം 1950-ൽ, തന്റെ സഹോദരി ജീനിന്റെ സഹപാഠിനിയും, സഹവാസിനിയുമായിരുന്ന എഥൽസ്കാത്തിലിനെ വിവാഹം ചെയ്തു. അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച റോബർട്ടിന് രാഷ്ട്രീയം ഒരു കുടുംബകാര്യമായിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റേത് ആഹ്ലാദത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമായിരുന്നില്ല. "ഞാൻ പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുള്ളത് പോലെ മിസ്സിസ്സിപ്പിഡെൽറ്റയിൽ നീഗ്രോകുഞ്ഞുങ്ങൾ വിശന്ന് മരിക്കുന്നത് നിങ്ങളും കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ രാഷ്ട്രീയം ആഹ്ലാദിക്കാനുള്ള ഉപായമല്ലെന്ന് നിങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുമായിരുന്നു." എന്ന് റോബർട്ട് ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി. ചന്ദ്രനിലേക്ക് അല്പം സാവധാനത്തിൽ പോയാലും, മനുഷ്യദുരിതങ്ങളുടെ ചങ്ങലകൾ പൊട്ടിച്ചെറിയാൻ നാം ധൃതിവെക്കേണ്ടതുണ്ട്.

26-ാം വയസ്സിൽ നീതിന്യായവകുപ്പിന്റെ ക്രിമിനൽ വിഭാഗത്തിൽ ഒരു അഭിഭാഷകനായിക്കൊണ്ട് റോബർട്ട് കെന്നഡി ഗവർമ്മെണ്ട് സർവ്വീസിൽ പ്രവേശിച്ചു. പിന്നീട് അനവധി സെനറ്റ് സെലക്റ്റ് കമ്മിറ്റികളുടെ മുഖ്യോപദേഷ്ടാവെന്നനിലയിൽ ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയമനിർമ്മാണപരവും, സൂക്ഷ്മാന്വേഷണപരവുമായ കൃത്യങ്ങളെപ്പറ്റി വിലയേറിയ അനുഭവപരിചയം അദ്ദേഹം നേടി. ഈ അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ "പാളയത്തിലെ ശത്രു" (The Enemy within) എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1961-ൽ പ്രസിഡണ്ട് കെന്നഡി അദ്ദേഹത്തെ അറ്റോർണിജനറലായി നിയമിച്ചു. അന്നദ്ദേഹത്തിന് 35 വയസ്സ് മാത്രമായിരുന്നു പ്രായം. 1814-ൽ ഈ ഉദ്യോഗം ഏർപ്പെടുത്തിയ ശേഷം ഈ സ്ഥാനംവഹിച്ച ഏറ്റവും പ്രായം കുറഞ്ഞ ആളാണ് റോബർട്ട്. ഇദ്ദേഹം അറ്റോർണിജനറൽ സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ തടയുകയും, പൗരാവകാശങ്ങൾ പുരോഗ

മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സുശക്തമായ നീക്കങ്ങളുണ്ടായി. അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ വിധിനിർണ്ണായകമായ ഒരു ഘട്ടമായിരുന്നു ഇതു്. തന്റെ ചുമതല കെന്നഡി ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ചു. സത്യമായ മനഃസാക്ഷിയുടെയും, നാഗരീകമായ മാനവരാശിയുടെ വിശ്വാസജനകമായ ശബ്ദത്തിന്റെയും ഉടമസ്ഥനായി അദ്ദേഹം മാറി. നീഗ്രോകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നായി അദ്ദേഹം അവിശ്രമം പരിശ്രമിച്ചു. പൗരാവകാശകാര്യങ്ങളിൽ വർഗ്ഗ–വർണ്ണവ്യത്യാസമന്യേ തുല്യതനല്കുന്ന നിയമങ്ങൾ അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു. നീഗ്രോകളോടും, ദരിദ്രരോടും ഉള്ളുതുറന്നു് പെരുമാറാൻ തന്റെ വംശത്തിലും, സ്ഥാനത്തിലും ഉള്ള മററാരെക്കാളും റോബർട്ടു് കെന്നഡിക്കു് കഴിവുണ്ടു്. നീഗ്രോകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ആഹ്ലാദാനുമോദനങ്ങൾ കൊണ്ടദ്ദേഹത്തെ മൂടുക പതിവായിരുന്നു. 'നീലക്കണ്ണുള്ള ആത്മസഹോദരൻ' എന്നു് നീഗ്രോകൾ അദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ടു്. പൗരാവകാശങ്ങളും, നീഗ്രോകളുടെ ആവശ്യങ്ങളും അദ്ദേഹം എപ്പോഴും എടുത്തു പറയാറുണ്ടു്. ഇതെല്ലാം വോട്ടുതട്ടാനുള്ള കുതന്ത്രമാണോ എന്നു് സംശയിക്കുന്നവരുണ്ടാകാം. എന്നാൽ 'ഹർലം' സ്ട്രീററിലെ കൃമികീടങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞു നടക്കുന്ന നീഗ്രോ ചേററക്കുടിലുകൾ റോബർട്ടു് സന്ദർശിക്കുന്നതു് കണ്ടിട്ടുള്ളവർ അതു് അഭിനയമാണെന്നു് പറയുകയില്ല. മിസ്സിസ്സിപ്പിയിലെ 'ഈജിയൻ തൊഴുത്തു'കളിൽ പട്ടിണികിടന്നു് വലയുന്ന നീഗ്രോകുഞ്ഞുങ്ങളെ റോബർട്ടു് കൈപിടിക്കുന്നതു് കണ്ടിട്ടുള്ളവർ അതു് വോട്ടുതട്ടാനുള്ള കുതന്ത്രമാണെന്നു് ഒരിക്കലും സംശയിക്കുകയില്ല. പാവങ്ങളോടു് മററാരെയുംകാൾ അദ്ദേഹം ആർദ്രത പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഇക്കാരണത്താൽ വൻകരകൾക്കപ്പുറം ആയിരക്കണക്കിന്നു് അമേരിക്കൻ പാവങ്ങൾ മരിച്ചു വീഴുന്ന വിയററ്നാം യുദ്ധത്തെ അദ്ദേഹം ശക്തിയായി എതിർത്തു. ദാരിദ്ര്യനിർമ്മാർജ്ജനയത്നങ്ങൾ, പൗരാവകാശങ്ങൾ, മെച്ചപ്പെട്ട തൊഴിൽസൌകര്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളിൽ വളരെ വിശാലവും, ആത്മാർത്ഥവുമായ ഒരു നിലപാടാണു് ബോബി കെന്നഡി കൈക്കൊണ്ടതു്. ഈ പ്രവൃത്തികൾ ലോകം മുഴുവനുമുള്ള വിവേചനാ ശക്തിയുള്ള മനുഷ്യരാശിയുടെ ഒരു ബന്ധുവാക്കി കെന്നഡിയെ മാററാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. വളരെ വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നിലനില്പും, വിജയവും ഉറപ്പാക്കുന്നതിന്നു് വേണ്ടി എന്തു് വിലനൽകാനും, എന്തു് ഭാരം വഹിക്കാനും, എന്തു ത്യാഗം സഹിക്കാനും, ഏതു് സുഹൃത്തിനെ സഹായിക്കാനും, ഏതു് ശത്രുവിനെ എതിരിടാനും ബോബികെന്നഡി സന്നദ്ധനായിരുന്നു. ചൈനയെ യൂനോവിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചു, ഇന്ത്യയെ കൂടുതൽ സഹായിക്കാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. വിയററ്നാമിലെ ബോംബാക്രമണം അവസാനിപ്പിക്കാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. നീഗ്രോകൾക്കു് വേണ്ടിയദ്ദേഹം വാദിച്ചു പൗരസ്ത്യലോകവുമായി കൂടുതൽ അടുക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു. അങ്ങിനെ, "കമ്യൂണിസ്റ്റു്" ആയ ബോബി, "സോഷ്യലിസ്റ്റു്" ആയ ബോബി, "ഉദാരമനസ്കനായ" ബോബി, "വിശാലവീക്ഷണമുള്ള" ബോബി ലോകയുവത്വത്തിന്റെ സുന്ദരപുഷ്പമായിരുന്നു. യുവജനങ്ങളുടെ, പ്രത്യേകിച്ചു് വിദ്യാർത്ഥിലോകത്തിന്റെ അഭിമാനഭാജനമായിരുന്നു. സത്യംപറഞ്ഞാൽ ബോബി കെന്നഡി അമേരിക്കക്കാരുടെ 'ബോബി'യായിരുന്നു.

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി അറുപതാം ദശകത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ 'വൈററ്ഹൗസി'ലേക്കു് വീശിയ ഒരു പ്രകാശമായിരുന്നു ബോബി കെന്നഡി. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭാഗധേയത്തിന്മേലുള്ള അധികാരത്തിലും, സ്വാധീനത്തിലും അദ്ദേഹം ഒരു കാര്യത്തിലും തന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ ജോൺ കെന്നഡിയുടെ താഴെ ആയിരുന്നില്ല. വിഷമഘട്ടങ്ങളിൽ പ്രസിഡണ്ടു് കെന്നഡി വൈററ്ഹൗസ് ഭരണയന്ത്രം പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ ഏററവും അധികം അർത്ഥിച്ചിരുന്നതു് തന്റെ സഹോദരൻ ബോബിയുടെ സഹായഹസ്തങ്ങളായിരുന്നു. തുടക്കത്തിൽ ബോബി അത്ര പ്രസിദ്ധനൊന്നുമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വളരെ സത്യസന്ധനും, നിഷ്കന്മഷനും, യോഗ്യനും, ബുദ്ധിമാനും, കഠിനദ്ധ്വാനപ്രിയനും, കെന്നഡിസത്തിന്നു് വേണ്ടി അർപ്പിക്കപ്പെട്ടവനും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രസിഡണ്ടിന്നൊരിക്കലും ഭയത്തിന്നവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുഖ്യമായ കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പ്രസിഡണ്ടി

ന്റെ ഏററവും വിശ്വസ്തനായ ഉപദേഷ്ടാവായി നിലകൊണ്ടു. അതേയവസരത്തിൽ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ 32,000 ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ഭരിക്കുന്ന അററോർണി ജനറൽസ്ഥാനവും അദ്ദേഹം വഹിച്ചിരുന്നു. തുടക്കത്തിൽ ബോബിയുടെ അറിവും, പരിചയവും പരിമിതമായിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപനരീതി യുക്തവും, ചുറുചുറുക്കുള്ളതുമായിരുന്നു. തനിഷ്ഠ സമർത്ഥനായ ഒരു ഭരണതന്ത്രജ്ഞനാവാമെന്ന് വെറും മൂന്നു മാസംകൊണ്ടദ്ദേഹം തെളിയിച്ചു. ഉച്ചമായ ആദർശാസംകൊണ്ട് പ്രഗൽഭനും, പ്രശസ്തനും, ധീരനും, സ്ഥിരോത്സാഹിയുമായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ രംഗപ്രവേശനം ചെയ്തു. ഒരു അമേരിക്കക്കാരനെന്നനിലയിൽ സ്വാഭാവികമായും അദ്ദേഹം മുതലാളിത്തത്തെ ആദരിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഒരു "കൾച്ചറൽ ക്യാപിററലിസ്ററ്" (Culteral Capitalist) ആയിരുന്നു. പാവങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള കൊള്ളലാഭത്തെ അദ്ദേഹം നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി.

തന്റെ സഹോദരൻ പ്രസിഡണ്ട് കെന്നഡിയുടെ വധത്തിനുശേഷം, 1964-ൽ റോബർട്ട് അററോർണി ജനറൽസ്ഥാനം രാജിവെച്ചു. ആ വർഷംതന്നെ ന്യൂയോക്കിൽനിന്നും അദ്ദേഹം അമേരിക്കൻ സെനററിലേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഒരു രാഷ്ട്രീയ നേതാവെന്നപോലെതന്നെ ഒരു നല്ല സാഹിത്യകാരൻ കൂടിയായിരുന്നു ബോബി കെന്നഡി. "പാളയത്തിലെ ശത്രു", (The Enemy Within) "സുഹൃത്തുക്കളും ധീരരായ ശത്രുക്കളും", (Just Friends and Brave Enemies) "നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹം", (The Persuit of Justice) "ഒരു നവലോകത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണം" (To seek a newer world) എന്നീ നാല് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളരെ ലളിതമായ ഭാഷയിലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. സാഹിത്യ-രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ സമയം ചിലവഴിക്കുന്നതിനുപുറമെ കുടുംബകാര്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹം തല്പരനായിരുന്നു. ബോബി കെന്നഡി ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഭർത്താവും, മക്കളെ ലാളിക്കുന്ന പിതാവുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റേതു് രസകരമായ ഒരു പ്രേമകഥയായിരുന്നു. പിന്നീടൊരിക്കൽ ഈ പ്രേമബന്ധത്തെപ്പററി ഭാര്യ ശ്രീമതി. എഥൽ കെന്നഡി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു—"അദ്ദേഹം അമാനുഷനാണെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയതു്. കുറച്ചാഴ്ചകൾ എന്റെ പിന്നാലെ നടന്ന അദ്ദേഹം എന്റെ സഹോദരി പാററുമായി പ്രേമത്തിലായി. എന്നാൽ പാററ് മറെറാരാളെ വിവാഹം ചെയ്തു. ബോബി എന്നിലേക്ക് തന്നെ മടങ്ങി. ദൈവത്തിന് സ്തുതി."

സുഹൃത്തുക്കളുടെയും, ആരാധകരുടെയും, അഭ്യുദയകാംക്ഷികളുടെയും നിർബ്ബന്ധപ്രകാരം 1968-ൽ നടക്കുന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡണ്ട് സ്ഥാനത്തേക്ക് മത്സരിക്കാൻ റോബർട്ട് കെന്നഡി തയ്യാറായി. സംസ്ഥാന നിലവാരത്തിലുള്ള വ്യക്തികളുടെ സ്വാധീനം നിർണ്ണയിക്കാനായി പ്രസിഡണ്ട് തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു മുമ്പ് നടത്തുന്ന പ്രൈമറി തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്ന് വമ്പിച്ച വിജയങ്ങളാണുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. എല്ലാ പ്രൈമറികളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനാർത്ഥിത്വത്തിന്ന് നല്ല മുന്നേററമുണ്ടായി. നബ്രസ്കയിലെ പ്രൈമറിയിൽ റോബർട്ടിന്ന് ഡമോക്രാററിക് പാർട്ടിയുടെ 53 ശതമാനം വോട്ട് കിട്ടിയപ്പോൾ പ്രസിഡണ്ട് ജോൺസന്ന് വെറും ആറ് ശതമാനം വോട്ട് മാത്രമേ ലഭിച്ചുള്ളൂ. ഓറിഗണിൽ അല്പം ഉലച്ചിൽ തട്ടിയെങ്കിലും പിറെറ ആഴ്ച വൈസ് പ്രസിഡണ്ട് ഹംഫ്രിയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മനാടായ തെക്കൻ ഡക്കോട്ടയിൽവെച്ച് നിലം പരിശാക്കി. അങ്ങിനെ പ്രസിഡണ്ട് ജോൺസനെതുടർന്ന് മറെറാരു കെന്നഡി വൈററ്ഹൗസിൽ വരുമെന്നും, സമാധാനത്തിന്ന്വേണ്ടി കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്യുമെന്നും ലോകം ന്യായമായും പ്രതീക്ഷിച്ചു. പക്ഷെ, വിധി റോബർട്ടിനെ തന്റെ സഹോദരൻ ജോണിനോടൊപ്പം ചേർക്കുകയുണ്ടായി. കാലിഫോർണിയാ പ്രൈമറിയിലുണ്ടായ വമ്പിച്ച വിജയം ആഘോഷിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ ജയാരവം മുഴക്കിയ ജനക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നും നിഷ്ഠുരനായൊരു മനുഷ്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ വെടിവെച്ചു. അങ്ങിനെ ലോകത്തിന്നാകമാനം തീരാത്തനഷ്ടം വരുത്തിവെച്ചുകൊണ്ട് റോബർട്ട് ഫ്രാൻസിസ് കെന്നഡി 1968 ജൂൺ 6-ാംനു- ലോസ് ആഞ്ചൽസിലെ ഒരു ആശുപത്രിയിൽവെച്ചു മരിച്ചു. തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏററവും ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു ഘട്ട

ത്തിൽ, തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏററവും ശോഭനമായ ഒരു ഘട്ടത്തിലേക്ക് കാലൂന്നുന്ന അവസരത്തിലാണ് റോബർട്ട് വെടിയേററു വീണതു്. സ്വാതന്ത്ര്യവും, നാഗരികതയും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ജനകോടികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ എന്നും അനുകമ്പയും, നടുക്കവും, ലജ്ജയും ഉണ്ടാക്കുന്നൊരു സംഭവമായിരുന്നു അതു്. സമാധാനത്തിന്നും, സമത്വത്തിന്നും, സഹിഷ്ണുതക്കും വേണ്ടി ജീവിക്കുകയും, മരിക്കുകയും ചെയ്ത ഈ ഉന്നതനായ ചെറുപ്പക്കാരനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതിൽ മനുഷ്യരാശി മുഴുവൻ ലജ്ജിച്ചു തലതാഴ്ത്തി. ലോകമൊട്ടുക്കുമുള്ള അമേരിക്കൻ പതാകകൾ ദുഃഖസൂചകമായി താഴ്ന്നുപറന്നു. ബോബി കെന്നഡിയുടെ കിരാതവും, വിവേകരഹിതവുമായ വധത്തിൽ ലോകത്തിലെ ഓരോ കുടുംബവും, കെന്നഡി കുടുംബത്തോടൊപ്പം ദുഃഖിച്ചു. ലോകത്തിന്റെ കനത്ത വാഗ്ദാനമായിരുന്ന റോബർട്ടിന്റെ ഒരിക്കലും ന്യായീകരിച്ചുകൂടാത്ത വധം മനുഷ്യരാശിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ മായ്ക്കാനാവാത്ത പാടു് സൃഷ്ടിച്ചു. നാലു് കെന്നഡി സഹോദരന്മാരിൽ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ള ഏക വ്യക്തിയായ ശ്രീ. എഡ്വാർഡ് കെന്നഡി പറഞ്ഞതുപോലെ, ''തെററു് കാണുമ്പോൾ അതു് തിരുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും, ദുരിതങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ അതാശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും, യുദ്ധം കാണുമ്പോൾ അതവസാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്ത മാന്യനും, നല്ലവനുമായ ഒരു മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ ബോബി എക്കാലവും സ്മരിക്കപ്പെടും.'' (Bobby would be remembered simply as a good and decent man, who saw wrong and tried to right it, saw suffering and tried to heal it, saw war and tried to stop it.) അരദശകത്തിന്നിടയിൽ കെന്നഡി കുടുംബത്തിന്നേല്ക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ ആഘാതമാണിതു്. രാഷ്ട്രീയ നഭസ്സിൽ തന്റെ ഭാഗ്യനക്ഷത്രം ഉദിച്ചുയരുകയായിരുന്ന അവസരത്തിൽ നാലരവർഷം മുമ്പാണ് പ്രസിഡണ്ട് ജോൺ എഫ്. കെന്നഡി ക്രൂരമായി വെടിവെച്ചു് വീഴ്ത്തപ്പെട്ടതു്. രാഷ്ട്രാന്തരീയ ചക്രവാളത്തിൽ ആ ദുരന്തം പരത്തിയ ശോകച്ഛായ മായുന്നതിന്നുമുമ്പാണ് ഈ ആഘാതം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അബ്രഹാം ലിങ്കൺ, ജോൺ കെന്നഡി, മാൽകം എക്സ്, മാർട്ടിൻ ലൂതർകിങ്ങ് . . . ആ രക്തസാക്ഷികളുടെ പട്ടികയിലേക്ക് ഒരു പേർകൂടി ചേർക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.—റോബർട്ട് എഫ്. കെന്നഡി.

ബോബിയുടെ ഭാര്യയും, ഒരു കൈക്കുഞ്ഞുൾപ്പെടെ പതിനൊന്ന് മക്കളും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. ഇനിയുള്ളകാലം ആ അമ്മയും, മക്കളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന നിതാന്ത ശൂന്യതയാണ് ആരെയും ഞടുക്കം കൊള്ളിക്കുന്നൊരു കാര്യം. റോബർട്ട് കെന്നഡിയുടെ ശവമഞ്ചത്തിന്നു് ചുററുമിരുന്നു് കൊണ്ടു് മൂന്നു് വിധവകൾ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു—അദ്ദേഹത്തിന്റെയും, സഹോദരൻ ജോൺ കെന്നഡിയുടെയും, മാർട്ടിൻ ലൂതർകിങ്ങിന്റെയും വൈധവ്യം ഭവിച്ച ഭാര്യമാർ. ശോകഭാരംതാങ്ങി ഞെരുങ്ങുന്ന ആ അബലകളുടെയും, അതുപോലെയുള്ള ജനകോടികളുടെയും ഹൃദയവികാരങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുവാൻ ആർക്ക്, എന്നു് കഴിയും? ലോകനേതാക്കളുടെ ഉജ്ജ്വലമായ അനുശോചനങ്ങൾക്കോ, ഭുവനത്തിലെ പറുദീസകൾക്കോ, ഭൗതികസംസ്കാരത്തിന്റെ കലവറയിലെ മണിമേടകൾക്കോ സാധിക്കയില്ലെന്നു് തീച്ച്.

THE PROBLEMS OF STUDENTS

K. N. Mohmed Aslam, I B. Sc. Botany

Need is what a man desires or requires. The need of the student is an education that will help him to realise his desire. In the pursuit of that aim, difficulties are bound to arise and impede his endeavour. These difficulties which the student has to overcome in the course of his student life are his problems.

The students of the Vedic Age were from the higher Castes. Only superior castes of the society were allowed to study. They were only expected to be fit to receive "the superior divine knowledge". The attainment of knowledge was achieved by the institution of the "Gurukulam". Education was cheap, the "Gurudakhsina" being given after study by the disciple through his newly acquired skill and knowledge. The student had little or no worldly responsibility; he had ample time to devote to his study and he had very little distractions, to know and study the modern world as he lived at the Gurukulam. Everything being so simple the need of the student could be fulfilled with hard study and there could not have been, possibly, any problems.

The conditions have changed in the present time. The transformation is so great that to the modern student, the Gurukula system seems to be an imposible, impracticable, imbecile and preposterous system. From the bliss in passive contentment, we have become ambitions in our folly. With the intricate complexity of the modern times, the needs of the student too have undergone deep and violent changes which are interminable and the resolution of which should be perennial. Problems have multiplied and now they almost strangle him. The needs and the problems of the student can be gauged only by a consideration of varied factors — the qualities of the student, compelling forces, the available facilities and their shortcomings.

The Student — his Quality

The modern student is free from the shackles of caste, colour, creed or sex. Anyone who has the aspiration and who is prepared to hitch himself to the necessary training and systematic working can be a student. In spite of the reverence and high place enjoyed by women, they had no formal schooling in days of old. History and legend tell us of women who were intelligent, of women who were learned but not of women who had an education similar to that of their male counterparts. The term student now embraces boys and girls, ladies and gentlemen.

The student is imbued with a questioning spirit evoked by the recent scientific discoveries. He does not accept the word of the teacher (Guru) as absolutely true or immutably correct. The spirit of disbelief and the questioning spirit have made him curious to the very matter of his subject. To the student, the prevailing educational system is not geared to clear the doubts and to enable him to find out and believe the truth. It is the needs and problems of this type of student that we are to think about.

Environment and Compelling Forces

The home atmosphere is the first and foremost force acting on the student. Only a peaceful home can bring out the best and the brightest future in him. It is a problem that faces not only the student but the whole nation; and one for which the student can devise no remedy. Home may be said to be the foundation for the whole edifice he can build or could be made to build for himself in future life.

Due to the feeling among the parents that they should give their children some schooling supplemented by facilities like free secondary education numerous schools and increased

number of collegs, we have a mass education programme today. Formal education has become broad based. Most of the students cannot afford to study with out any pecuniary motive. The aim and wish of most of the parents are also that their children should, after their schooling, secure suitable jobs and support the parents when they get old. Naturally the objective of the student, his aim or need for education, is the securing of a comfortable job. It is more for this or ever solely for this, that the student aspires to get a schooling and a Degree.

Education therefore becomes subservient to jobhunting. This is clearly reflected in the preference shown by the students for the Science and Commerce courses at the expense of the Arts course. The scope for job now-a-days in our country is more for Science and Commerce courses than for Arts courses. A student's study is carefully fashioned to jump the hurdles of the examinations and secure high marks.

What the student ought to aim at is really the broadening of his mind and outlook. The aim of a proper education is not to make the student learn, but to make him capable of learning on his own. For this interdependence of the University Degree and jobs must be broken up.

As a rule post-graduate study is undertaken to ensure a better chance of getting a better job for the students in India. In foreign countries like the United States of America only a graduate degree is sufficient for most of the jobs. A student in the U. S. A. is expected to take a post-graduate degree only if a specialized training is required Post-graduate work is taken up only by those who have an aptitude for, and sincerely desire to do, research in the chosen field.

It is because of the purely materialistic narrow view of education, the failure to realise the cultural value of schooling, that indiscipline is rampart among the students. Under the slightest pretext they organize strikes and resort to violence against authority. Unscrupulous politicians are also responsible to a great extent for the "teenage violence", as students indiscipline is sometimes designated. Only a stiff attitude on the part of the parents, and the authorities concerned will cure this malady. To prevent its outburst again, the pattern of education should be changed to impart cultural values to the student.

Problems of the Student

With this background let us examine the problems of the student. Up to the Secondary School level, he has very few problems. But once he comes to the college, he realises that the medium of instruction there constitutes a problem. It cannot be denied, that for some time to came, all higher education must be in English. Having had education in the Schools in the regional language, it is really a hard task for the student, to switch over to a new language overnight. Further the change of schools in different states necessitated by the transfers of the parents is a great bugbear. This could be solved easily, by having a uniform medium of instruction and that too in English.

The next problem, in magnitude, is the high cost of the college eduction. Apart from the Scheduled Casts and Tribes and backward classes, there are many belongings to the Middle class (of all castes), to whom college education is hard to reach if not beyond reach. A reduction in the cost of higher education is imperative.

Another way of solving the problem — one which rests on the part of the student — is to earn while studying. The acceptance of part time jobs, is a common practice in some foreign countries particularly in the United States. The 'Dignity of Labour' is practised and not merely preached. Even the post-graduute student is not ashamed to serve or clean the tables in restaurants. It would be worthwhile for us, in India, to emulate and encourage this.

The next thing, is the practice, of receiving "donation" for getting admission. This

is one of the major obstacles that faces a student who comes forward to taste higher education in Colleges. So effective action should be take by the authorities to stop this frustration of the students. If the University and the University Grants Commission are prepared to take strong action, this is one defect which can be certainly corrected.

The syllabus and the text books prescribed absorb much time and the student has very little leisure to develop his knowledge, by the use of the Library. The student will profit from a simple curriculum with scope for individual work, provided the examinations are also oriented in such a way as to provide a forum for display of originality and extensive knowledge, instead of the present system, which tests only the cramming of insipid details within the rigid frame-work of the syllabus.

Though educationists are paying lip service to the fostering of sports and games in schools and colleges, the actual facilities available to the student leave much to be desired. With the long distances that the students have to cover to get back home from the College, with the gruelling compulsory military training, lack of proper materials and grounds, it is a wonder, how we have even the few brilliant sportsmen among us. I do not mean to say that sports should be encouraged at the expense of the academic requirements, as is done in a few institutions. The proper thing would be, to provide attractive facilities for play, and give expert coaching to those who are interested in particular branches of sports. Usually, the common students get very little opportunity to participate in sports, all the available time and facilities are reserved for the members of the regular college team. This system should be more advanced giving equal facilities for both the common students and the regular members of the college team.

Summing up, the need of the student for education has to change from the job-activation to the real ideal of acquisition of knowledge. The student needs much more favourable circumstances of prospecting his studies — the medium of instruction at the College stage; costs (exclusive of donation) the over-crowded syllabus, the stereotyped examinations and the absence of opportunities for recreation, are the vital problems that face the student world today. A uniform medium of instruction, preferably English, regulated and reduced cost, a lightening of the syllabus to permit originality, a freshening of the pattern of examinations and equal opportunities for extra curricular activities and sports are the needs of the students. The old order must change giving place to new. May the student world be illuminated with an everbright novelty with the grace of the Almighty.

THE SEMESTER SYSTEM — A Proposal for Our Colleges

The Weaknesses of the present set-up

University Education in India was originally organized on the British pattern, not on the model of Oxford and Cambridge but of the London University. The examination system was also devised to suit the pattern of an affiliating University. While the London University underwent great transformations, the corresponding changes did not take place in India. The system of affiliating Universities remained as the main pattern in this country. Hence the system of external examinations and dependence on an all important final examination have remained essential features of the Indian system with the inevitable defects. Teaching in affiliated Colleges has often been reduced to coaching for examination. Learning has been reduced to a mere preparation for examination, questions being set only to test the students on sections of the set syllabus and text books, chosen at random, by the paper-setters. The examination has become a gamble for students to guess the probable questions and possible answers. Selective study and rote memory are seen to be more profitable than an honest effort at proper assimilation and comprehension of the subject. These defects have been further magnified by the large scale invasion of our Universities and Colleges. by a new class of students whose motivations are largely the earning of a diploma by some means or other for competing in the employment market and not securing any special competence or serious intellectual attainments, as the education they seek has no bearing on the jobs they aspire or obtain or fail to obtain. A corresponding deterioration has taken place in the quality, aims and modes of instruction. Our system has become so weak and futile, that radical changes are urgently called for in the organization and pattern of courses, modes of instruction, learning and testing.

The Semester System — A Better Alternative

Some reforms naturally suggest themselves. One is the modernization of our courses and making the courses more and more relevant to our country's needs and available jobs. Another is the reform of our modes of instruction and examination. It is generally agreed that instruction and assessment should be simultaneous. The progress of the student should be continually assessed and the student himself should be made aware of his own progress. This is the ideal position and it should be possible to make practical approximations to this ideal position. There are no doubt some advantages in a final examination, as it can test the depth and retentive power of the candidate, much better. The British system still relies on the preliminary and final examinations in most Universities. But the American system on the whole relies on the process of testing semesterwise. The balance of advantage appears to be to adapt the semester system with necessary modifications to suit Indian conditions. It will provide flexibility for the courses, and periodical assessment, helping the student to shed his load as he proceeds and to improve his performance at regular intervals. It will also enable testing the attainment of the student in detail in each unit of a course and not at random points after two or three years' study.

Difficulties in an affiliating University to introduce the System

The main feature of the reform should be the provision of continual assessment of the student's work by those responsible for his instruction. In an affiliating University this has to be done by the colleges by their programmes of continual assesment through the course and at some formal examination at the end of each semester. But a University having

a fifty or a hundred colleges under it cannot satisfactorily assign this job entirely to the colleges as there is bound to be considerable disparity in the standards adopted. Hence the assessment by the colleges cannot be the sole or even the main basis of the University Degree. It will be also impracticable to place on the colleges suddenly this responsibility, as they have all along been so completely oriented towards the external examination system. Hence in adopting the Semester System, it has to be conceded that the Semester Examinations should be conducted by the University, not the colleges. Since the examinations are to be organized by the University for students of all colleges, the courses for each Semester, and the distribution of the subjects have to be determined by the University. Thus the choice left to colleges will be considerably restricted, as contrasted with the American institutions as there the testing is an internal matter of each institution.

Internal Assessment

It is however necessary that some definite place must be provided for internal assessment so as to ensure that the student's day-to-day work is properly taken note of and he is not left entirely at the mercy of the Semester examinations which are also miniature final examinations. There should be safeguards against possible favouritism and prejudice, which cannot be entirely ruled out in our situation. Students of both the Arts and Science Groups should be made to maintain records of their written work and their library work. These should be reviewed as also their performance at the Tutorials and Seminars and Practicals not merely by their Teachers but by External Examiners who should join the Internal Teachers for this purpose during the last month or fortnight of each semester. These Boards can function as the Boards of Examiners are now assessing the work of teacher candidates in Training Colleges. With such safeguards internal assessment can become an acceptable and reliable means of testing. However in the first instance, not more than 20% of the maximum marks may be assigned for the purpose and special norms and procedures for the purpose should be laid down by each Board of Studies for subjects coming under its purview.

Duration of Semesters

According to the Radhakrishnan Commission Report and the University Grants Commission, the number of working days in an academic year should be not less than 180 excluding examination days. This cannot be conceived as too high a requirement but an idle nation as we are, we manage to work much less. On account of agitations and strikes and natural calamities like floods and cyclones, our leisurely and desultory methods of conducting examinations and declaring results and the anxiety of the Government to show courtesy to departed Ministers and other forgotten functionaries by the facile act of closing colleges and giving a gay time to students as if to "celebrate" the deaths of these unfortunate dignitaries, the eductional institutions work for less than the required minimum. If university education is considered a serious matter, this kind of trifling with it should come to an end and the declaration of casual holidays should cease and if any day is lost it should be compensated. Examinations should be speeded up and all officers including the Vice-Chancellor should closely watch the examination mechanism to ensure its thorough efficiency and expedition. If these measures are adopted, much precious time will be saved for real work by the students in the University. Assuming that the above measures will be taken, each semester can have the following duration :

First Semester : 10th June to 14th October (About 90 working days) Only the minimum number of public holidays should be given. Where a week-day is lost, Saturday should be a working day by way of compensation. There will be one week's study leave prior to each semester examination.

Semester Examinations : From 22nd October to 7th Nov. The examinations will be followed by Two Weeks Holidays.

Second Semester : From 22nd Nov. to 31st March. One week's Study Leave.

Semester Examination : From 7th April to 22nd April. There will be one and half months' vacation.

It may be that exigencies of examination may require more than two weeks. By rational organization the examination can be conducted within two weeks or at any rate 3 weeks. But this need not alter the dates of commencement of each semester. Approximately 90 days of instruction should be ensured by the University in each College.

Two Additional Fundamental or Basic Subjects for the Degree Course — A New Proposal

When the new degree course is organized it is desirable to correct the two chief defects of our system. One is the absence of any provision for inculcation of a sense of values in the student in our educational system. Throughout it is a coaching of some subject or other. Knowledge or development of faculties alone is not sufficient to develop the human personality. Our system is producing generations of educated barbarians. The nobler part of man is his moral conscience and his awareness of spiritual values. An attempt should be made to cultivate a consideration and concern for these matters before the student takes his first degree. This is not a novel suggestion. The Radhakrishan Commission has recommended the inclusion of a course of moral instruction or study of religions in the University courses. The Sri Prakasa Commission on National Integration has also made a similar recommendation. Very little has been done in this matter. It is proposed that in our degree course we provide one unit of study with the following choices for the student, Viz. course in the History of Religious Belief or a course in Ethics. The former should deal with the nature and grounds of religious belief, the different conceptions of divine revelation, reason and revelation, the theories of the Universe, the problem of evil, human personality, freedom and immortality. The alternative choice proposed is a course in Ethics or Moral Science which should deal with questions of conduct and value and related matters. The syllabus will have to be framed by appropriate Boards bearing in mind the general nature of the course.

Another chief defect of our education is that the student does not get a broad perspective about his subject and its relationship to the rest of knowledge or other subjects. A course designed to provide the student the broad context of human knowledge in which his specialized studies are set is essential. The course may treat such subjects as the philosophical basis of science,— both physical and social sciences,— the problems of method, definition, theory, proof, probability, contemporary approaches to these issues, the unity of science etc. Some of the new Universities in Great Britain like the University of Keele have made such a course compulsory before the selection of any specialized studies. It will be a great improvement of our degree course if this is also included as an essential part of it. The course for lack of a more convenient word is designated "The Scientific Method". This is a more scientific course than a mere "History of Science" now given.

The problem arises as to who will give these courses in the colleges. Where suitable staff are not available, summer courses may be given to select teachers who have aptitude and interest. This is the only means by which we can open fresh avenues in education and the objection that suitable teachers will not be available cannot be considered valid.

The Organization and Content of the First Degree Courses

For the proper working of this system the whole course must be divided into a fixed

number of units, the successful completion of each unit securing a credit for the student. A unit of a course is what may be covered by a certain number of hours of instruction per week including lecture, seminar, tutorial, library work or laboratory work. Each Board must formulate the units, the compulsory ones and the optional ones, for each course whether main or subsidiary. In our University for the Degree and Postgraduate courses a unit of a course may be of 6 hour weekly instruction programme in a semester. Thus in a 24 hour week, it will be possible for a student to work for 4 units. A three year degree course with six semesters will have therefore 24 units. A student can proceed to his degree if he secures 24 credits.

Considering the present distribution of hours in B. Sc. for Part I, Part II and Part III Main and subsidiaries, viz. 14 hours per week for Part I 9 hours for Part II and Part III Subsidiaries 9 hours each and Main 32 hours, the following number of Units can be assigned without much controversy to different parts both for B. A. and for B. Sc. and for B. Com. There is no need to make different allocation for B. Sc. and B. Com.

Part I — 4 Units
(24 semester hours per week)

Part II — 2 Units
(12 semester hrs. per week)

Part III — Main 10 Units
(60 Semester hrs. per week)

First Sub. — 3 Units
(18 semester hrs. per week)

Second Sub — 3 Units
(18 semester hrs. per week)

Basic Subject I — History of Religious Belief or Ethics . . 1 Unit (6 semester hrs.)

Basic Subject II — Scientific Methods or History of Civilization . . 1 Unit
(6 semester hrs.)

Since the University has to organize the examinations at the end of each Semester, the subjects in each Semester have also to be decided in advance. For convenience the following abbreviations are used to explain the distribution. First Semester is called SI, second Semester S2 and so on. So also for Part I English the units will be designated E1, E2 etc. Similarly Part II Modern Indian Language or Classical Language the units designated L1, L2 etc. and for Main Subjects the units will be M1, M2 etc. and for first subsidiary S1, S2 etc. second subsidiary T1, T2 etc. and for Basic Subjects B1 and B2. Accepting the above notation the following is the distribution of the units of the various component subjects in each semester for the Degree Course.

S1 —	E1	L1	M1	S1
S2 —	E2	L2	M2	S2
S3 —	E3	M3	M4	S3
S4 —	E4	M5	M6	T1
S5 —	B1	M7	M8	T2
S6 —	B2	M9	M10	T3

If it is so desired that the second subsidiary should also be covered before the final year of the course these can be so rearranged.

If the basic subjects viz. History of Religious Belief or Ethics and Scientific Method or History of Civilization are not adopted, these units can be passed on to language study or subject study. Since 40% of the available time is already allotted to one Main subject, it is not really necessary to increase the load on the Main subject any further. The course on Scientific Method is essentially a part of the Main Subject as it ensures a proper perspective and philosophic comprehension in the students' mind.

The Reorganization of the Postgraduate Course

The Postgraduate course is at present of 2 years' duration and hence will be a course covering four semesters. It is possible to organize the course for each semester into four units. One unit of a subject will be covered in a semester devoting 6 hrs. of weekly instruction including lectures seminars, tutorials, and practicals. Thus there will be 16 units and satisfactory attainments will provide 16 credits

to the student before he proceeds to the Master's Degree.

There will be written examinations in four units at the end of each semester. In Science subjects, practical examinations will be conducted during the last month of the course or if it is so desired in the case of the post-graduate course these examinations can be conducted after the written examinations.

The maximum marks for each unit may be 100, with 20% marks for internal assessment. In the case of Science subjects with practicals the marks may be divided evenly for theory papers and practicals.

The Reorganization of Pre-degree Course

The Pre-degree is a preparatory course of two years duration prior to the entrance to the Degree course. It is also in due course to be converted to a terminal course marking the real end of secondary education. The course is therefore likely to undergo a great deal of transformation and reorganisation. There is also bound to be more diversification and vocationalization of the course. It is however not necessary to incorporate all these possibilities in the present reorganization. But this course should be viewed somewhat differently from the pattern proposed for the Degree Course.

One major change proposed is that each unit of the Pre-degree course should be lighter in content and of shorter duration. Hence it is proposed that one unit of a subject should be such as to be covered in a semester with four hours of instruction including class room teaching, tutorials and practical work. Thus in each semester the student will have to cover 6 units and the two year course will involve a 24 units programme. Considering the present pattern of the courses and distribution of teaching load the following is the subject wise distribution of the course :—

Part I English —

8 units (32 semester Hrs. per week)

Part II Mod. Indian Language or Classical Language —

4 units (16 semester Hrs. per week)

Part III Three Electives —

12 units (4 semester Hrs. per week for each subject)

In case General Education or Basic Mathematics is to be continued one unit may be transferred either from English or from Modern Indian Language for the purpose.

In the case of Pre-degree the examination papers need be only of 2½ hrs. duration in subjects without practicals and 2 hrs. duration in subjects with practicals.

Teaching Methods

The introduction of the Semester System by itself will not revitalize our educational programme. It is imperative that more effective teaching methods should be adopted. To begin with the University should provide that not more than half the time allotted for each unit of a course should be used for lectures. The rest of the time should be used for group tutorials and practicals and in the higher classes for seminars and group discussions. In the case of foreign language teaching, language laboratories should be provided. The use of audiovisual aids should be compulsory for all courses. Teachers in colleges should be provided orientation courses in teaching techniques in relation to each subject and in the handling of mechanical aids.

Credits and Promotions

A student, who secures pass marks which may be fixed at 40% in the case of Pre-degree and Degree and 50% in the case of Post-graduate course, can be treated as having secured the credit for the particular unit. Each Unit is to be treated as independent for purpose of passing. The pass is determined on the basis of the total marks for internal assessment and semester examination, including practical in the case of Science Subjects.

When the Semester System is introduced, it is to be decided whether promotion to classes of a succeeding Semester is to be determined on the basis of his credits relating to the preceding Semseter course. If a student is allowed to do the next semester, when he has not earned the credits of the preceding course, he will be carrying with him the burden of the past. This is a distinct disadvantage, because the purpose of the semester system is to enable him to shed his load every half year. It will be therefore a good thing that at least promotions to the third and (in the case of degree courses) the fifth semesters at least are based on the number of credits, so far earned by the student — if not all the credits, — at least 75% of the total credits due. There should be also a limitation on the number of years for passing a course from the date of joining the course. This may be fixed as four years for Pre-degree and Post-graduate courses and 6 years for the Degree course. Beyond this period the student should not be on the rolls of the University for a particular course. A student who has not earned the credits for a semester may be allowed to repeat the semester couse in a college, if the student so desires and the Principal of the college agrees to it, provided that the student must repeat all the units of the course and not a few of them.

Pass and Honours Courses

The question regarding Pass Degree courses and Honours or Special Degree courses has also to be considered when reorganizing our system. The issue is confused by the hangover of the notions about the old Honours courses which were equivalent to M. A. courses, in the South Indian Universities. This type of honours courses, which took one year more than the pass courses, have been given up. In most Indian Universities the Pass course provides for *three optional subjects* with equal standard and the Honours course provides for *one subject in depth* and the other two at a lower standard. It will be noticed that the proposal we have in view is of the Honours pattern. We have provided 40% of the available time for one subject. Hence it will be more appropriate to call these courses Honours Courses. Those who secure credits at the pass level may be given the Pass Degree and those who secure I class or II class may be given the Honours Degree. The award of class should be based on the marks attained in all the units in all the semesters. The students who secure pass grades can be given opportunity to improve their grades to Honours level by reappearing for the the Semester examinations if they so desire. This arrangement has already been accepted by some Universities in India, for example the Aligarh University, and there is no reason why we should fight shy of it.

Extra Curricular Activities

The introduction of the semester system should not lead to a deterioration of the extra curricular programmes in colleges which are already at a low ebb now. At present there is no systematic record of the co-curricular activities of each student. These records should be maintained and marks assigned to each student during each semester to the degree of participation and achievement. As a beginning, thirty marks may be set apart for the purpose for each semester, 15 for physical activities such as sports and games, N. C. C. Social Service and another 15 marks for cultural activities such as debating, music, playacting, drawing, painting and so forth. These marks are to be recorded in the final certificate and taken into account for determining the class in which the candidate is placed.

Conclusion

The introduction of the semester system should be accompanied by improvement and reform in every aspect of University work. Some have already been indicated. Unless these reforms are also effected, the changes may not lead to revitalization of our decadent system. Teaching methods, expeditious and proper conduct of examination, satisfactory valuation of papers, improvement of the

question paper models by adding more and more of objective type questions are all matters that should receive immediate and simultaneous attention of the University. The preparation of the syllabus and prescription of reading material should be done with care and should be reviewed at suitable intervals by persons who are really uptodate in their respective fields and who have a proper awareness of the social needs of education. The units of the first semesters in all the courses should be designed so as to avoid hardship for the students at the initial stage of the course, when students will take a little extra time to acclimatize themselves to the course. If all the necessary precautions are taken and if all concerned act with necessary vitality and interest, the introduction of the semester pattern will certainly lead to a regeneration of our collapsing educational system.

വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ത്യയിൽ

ചില കണക്കുകൾ

(സമ്പാ: പി. വി. ഉസ്മാൻ I P. D. C.)

	1947—	1966.
സാക്ഷരതാ ശതമാനം.	12 . 2.	30.
വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു മൊത്തം ചിലവഴിച്ച സംഖ്യ	57 . 66 കോടി. ക.	600 കോടി. ക.
ആകെ ഉള്ള സ്കൂളുകൾ	172661	400000
ആകെ അദ്ധ്യാപകർ	400000	1050000
ആകെ വിദ്യാർത്ഥികൾ	169 . 8 ലക്ഷം.	673 . 1 ലക്ഷം.
11-14 പ്രായപരിധിയിൽ സ്കൂളുകളിൽ പോയിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശതമാനം	9 ശതമാനം	32 ശതമാനം
സർവ്വകലാശാലകളുടെ എണ്ണം	20	71
ആകെ ആർട്ട്സ് & സയൻസ് കോളേജുകൾ	420	1700
ആകെ കലാലയ വിദ്യാർത്ഥികൾ	200000	1000000

WOMAN — A DREADFUL CREATURE

U. Abdul Latheef, II B. A.

Sarasu was eagerly and carefully listening in the class when the professor was taking Shakespeare's drama, "Othello."

"Nobody, I myself, farewell,
Commend me to my kind lord, O, farewell".

These were the last words of Desdemona to Emilia, her close friend. Desdemona was an innocent lady. Ofcourse, she was faithful to her husband, Othello. She had committed no sins other than ardent love borne for her kind lord. But he misunderstood her. As a result of the careful nasty network of cunning Iago, whom Othello considered as a very honest man, he was dragged into the pit and it resulted in the murder of a very innocent and simple soul. Standing at the topmost point of suspicion Othello stifled her with shivering hands. Even in that hateful and critical moment she prayed to God to forgive Othello. How wonderful!! Love, it cannot be explained in ones own words. Surely, true love is something divine.

Sarasu could not listen further: The class was going on. Her eyes were on the lines in the book. But her face showed that she was thinking of something else. Yes, certainly she was.

She lawfully thought that something wrong had happened in the creation of man. It is said that all are equal before the eyes of God. But variety seems to be the order of the day. Her dark coloured past began to flutter in her mind. She could remember it only with a contemptious and irritating heart. Her father was a college lecturer. Her mother who was a gentle and straightforward lady was a clear match for him. As Sarasu was their only child, she grew under the strict control and special consideration of her parents. To her mother there was nothing in this world. She could not part from her child even for a single hour. Eventhough she did not know anything about the modern fashionable life, she knew how to be an obedient wife and a loving mother.

But Sarasu could not enjoy this fortunate life for a long time. Cholera began to spread throughout that area and unfortunately her mother became a victim to that killer disease. She was much worried about the future of her child. She cursed her fate. But alas! one sad night she bade farewell to this material world. The pleasure and happiness of their house came to an end for ever. Baby Sarasu was only three years old. She could make out where her mother had gone. She wept, wept for months, but her mother did not come back. Her soul was not mature to understand that once dead, a person never comes back. The poor father was her only hope and he took care of her as possibly and pleasantly as he could.

About six months were over. There was no body in the house to look after his properties and child when he left for the college in the morning. He did not want to marry for a second time. Even the thought of a second marriage, he felt, as a sin committed on the altar of his late beloved's love and faith. His friends and relatives compelled him to bring a stepmother for the little Sarasu. As there was no alternative, with a refusing heart, he agreed to it and the succeeding month itself he married an educated lady name Vanaja. She belonged to the fashionable ladies of society. She felt it below her dignity to look after the little child Sarasu. The baby wanted to see its mother through that lady but Vanaja had a limit to anything and she could not love even that child beyond that limit.

Years passed. Sarasu was studying in the first predegree class in a distant college. Her father was slowly surrendering to T. B, due to the inauspicius consequences of continuous hard work for too many years. His mind invoked him to think deeply about his grown up daughter. He had at least earned some wealth to give his daughter in marriage to somebody and complete her college education. Though not willing, he resigned his post and lived with medicine in his own home. Because her father was not well, Sarasu often visited her house and gave relief to her father. Gradually she found-out a strange matter. Her step mother was not on good terms with her father. Vanaja did not mind him so much, as she did earlier. Sarasu was also unfortunate to notice the unjust friendship between her step mother and the neighbour Mohan. The stepmother had no time to care for anything about her husband's disease but found enough time to dance with Mohan. For the first time Sarasu felt hatred against Vanaja. Vanaja followed a step-motherly policy towards her. Her father was a clever man. He pictured her future and found no well-wishers for her. So he gave his daughter in marriage to one of his friend's sons who was studying for the final M. B. B. S. course. Now he, Sarsu's husband is working as a doctor in Poona.

It became more comfortable for Sarasu to continue her education. One day the Economics class was going on. The peon came with a chit. The lecturer read "No. 5 wanted in the Office, urgently" she went. The postman was waiting there. It was a telegram from her stepmother. It mentioned "Father seriously ill, start immediately". She was bewildered and cried Oh, father". Within no time she fell down unconscious. However, she woke up and ran to the hostel, caught a taxi and hurried to her home. She saw her father on the death bed. On seeing her he shouted, "Sarasu, my dear, dear my daughter, poison. Va..........na..........ja." He could not complete the sentence. His soul parted his body. She could understand his last words. Vanaja had given him poison. That wretched creature, that shrew wanted to marry Mohan and in her way her husband was the only stumbling block. In order to remove it she killed him by giving poisen. She was very happy at his unnatural death. She was satisfied. Within two weeks Mohan and Vanaja were married.

When Sarasu, the II D. C student, heard the last words of Desdemona; she was thinking about two women — Desdemona and Vanaja: both are women, but what a difference !!